16-77

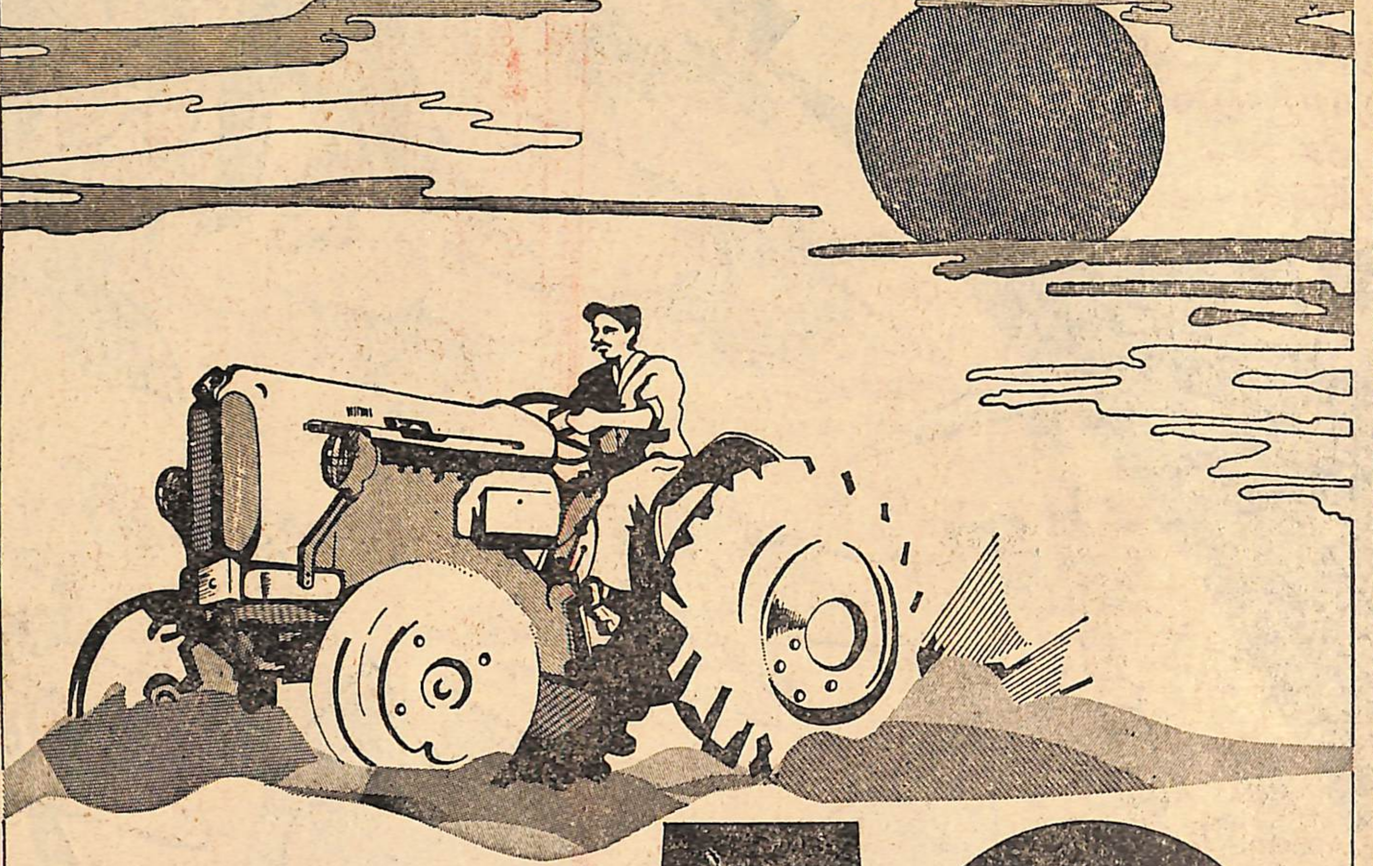
Akbaba

— Partiler «Erken Seçim» hazırlıklarına başladı —

YURT EKONOMİSİNİN TEMEL DAYANAĞI

50 milyarı aşan plâsmanları ile...

T.C. ZİRAAT BANKASI

Basın 60136—20226—144

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 16 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 13 Nisan 1977 — Fiatı 250 Kuruş

KAPAĞIYLA BİRLİKTE...

BİR gazete, ön sayfada verdiği trafik haberinin fotoğrafının altına «Mallarımız buzdolabındadır,» der gibi not düşmüş:

«Diğer trafik kazaları 12. sayfada.»

Bir başka gazetede bir başka haber:

«Erbakan'ın temeli bu yıl ayçiçeği verecek.»

Resimde traktöre bağlı bir pulluk. Sürülen tarladan fışkıran beton demirleri. Ne yapıyor bu adamlar? Sanayi gelişsin diye tarımı köstekliyorlar düpedüz. Cık cık cık!...

Alpaslan Türkeş demeç vermiş: «MHP iktidara yürüyor.»

Yürüsün bakalım. Ancak gider.

MSP, beşyüz işçisi olan her fabrikaya bir vaiz atayacakmış. Dörtyüzelli kişilik Meclis'te neden kırkı aşkın vaiz var öyleyse?.

Bu yıl da yaz saati uygulaması var. Enerji tasarrufu için. Oysa enerji tasarrufunun bir başka yolunu bulmuşlardı ne güzel: Saat yirmiyle yirmidört arası elektrik vermiyorlardı. Her neyse... Saatlerimizi bir saat ileri aldık yine. Belki de çağdaş uygarlığa böyle birer saatlik taksitlerle yetişmeyi tasarlıyor büyüklerimiz.

DP'nin gensorusunu CHP destekliyor. Görünüşte MSP dışında tüm partiler erken seçim için birbirlerini destekliyorlar. Demirel'e sorarsanız CHP erken seçimi engellemek için gizlice MSP'yi destekliyor. Yutulmaktan korkan küçük partiler birbirlerini destekliyorlar. Koalisyondakiler, koalisyonun dışındakilere karşı birbirlerini destekliyorlar. Tanrım, herkes birbirini deskliyor da, neden kan gövdeyi götürüyor?

İki solcu öğrenci yurduyla iki sağcı öğrenci yurdu birbirine giriyor yine. Saatlerce sürüyor çatışmalar. Kurşunlar vızıldıyor, dinamitler patlıyor. Savaş bitince yurtlar aranıyor. Solcu yurtlarda bir yığın silâh ve cephane bulunuyor. Sağcı yurtlarda tırnak makası bile bulunamıyor. Peki bu sağcı oğlanlar çatışmayı nasıl sürdürdüler bunca saat? Kesekâğıdı patlatarak mı, yoksa iman gücüyle mi? Fesüphanallah!

Lockheed, mobilya, Ege, Kıbrıs, amborgo, Ortak Pazar, Şaban, erken seçim, banka soygunları, tren soygunları, yaralamalar, öldürmeler, trafik kazaları, beş çiğnemlik balonlu çikletler, zamlar, kaçakçılık, Mafia, partizanlık, adam kayırma, elektrik kısıtlaması, yakıt sıkıntısı, yalanlar, dolanlar...

«BİR REKLAM»!

Erken seçimin bunalımı önleyeceğini söylüyor Süleyman Demirel.

Eğer şu için de bulunduğumuz duruma bunalım denilmezse neye denir söyleyin! Yoksa bundan daha kötüsü mü var önümüzde? Ahlâksal, ekonomik, kültürel, toplumsal, hukuksal, siyasal ve tüm öteki sal değerler katır tepmişe benzemiş, hâlâ bunalımı önlemekten sözediyoruz. Ortam öyle bir ortam ki, bunalımı bile bunaltır.

Siz olsaydınız ne yazardınız, nasıl yazardınız? Bu kargaşayı, bu akıl almaz karabasanı nasıl dile getirirdiniz? Bu tımarhane ortamında büyüyen çocuklara, yetişen gençlere ne öğütlerdiniz? Bizi kim itti bu korkunç düşün ortasına? Neden tüm konuşmalar birbirine karışıp uğultu biçimini alıyor? Neden olanlara akıl erdirmeye çalıştıkça çıkmaza giriyoruz?

Yine de büsbütün umutsuzlaşmak yersiz. Bel bağlayacağımız somut bir gerçek var elimizde. Hiç değilse biranın hangi kapağın altında olduğunu biliyoruz. Şişeyi ne yapmak gerektiğini de. Gerisini boşverin.

AKBABA

Yazılı

Trilyon diye diye tırlattı!

— Ah çok söyledim, çok, diyordu Nuriye teyze, çok söyledim, aman Ali efendi, izleme şu televizyonu bir gün kafanı bozacaksın, dedim dinletemedim. Dinlemedi, şimdi de başımıza bu işler geldi.

Zavallı kadıncağız dönüyordu, koca Ali efendiyi bu hale sokanlara bed'dua üstüne beddua ediyordu.

«Yahu kapat şu televizyonu.»

«Sen karışma hanım, izleyeceğim, daha iki gün önce iki yüz elli lira vergisini verdim.»

«Ay Ali, iki yüz elli lira için bunca yalan dolan çekilir mi?»

Ah ah dinlemedi beni, hele haberler başlayınca, artık evin içinde nefes almak bile yasaktı. Ali amcanız, sandalyesine oturur, kahvesiline alır, başından sonuna dek izlerdi. Gerçi birkaç kez farkına vardım, oturduğu yerden kalkıp kalkıp televizyonun kutusunu yumrukluyor, ağzından anlaşılmaz sözler çıkıyordu. Bir söyleyiverse, belki başına bu işler gelmezdi. Bende de oldu suç canım, işte o gece yattıktan sonra Ali amcanız, uykudan tam dört kez uyandı, hem de daan daan daan daan, diyerek. Hani şu haberler başlamazdan önce bir dan dan sesi var ya, onun gibi. Son kalkışından sonra bir daha yatmazdı. Yatağın içinde gözlüğünü eline mikrofon gibi aldı ve başladı haberleri okumağa. Amma nasıl haber okuma, «Demirel dedi ki, Demirel iddia etti ki, Demirel açılışı yaparkan söyledi ki, Demirel beyanatının sonunda şunları ilân etti ki... Demirel Demirel Demirel...» Gözlüğü elinden kaptım, az da beni parçalayacaktı. Hiç yapmadığını yaptı, üstüme çıktı, çiğnedi, bereket yatakta çiğnedi, şayet yerde çiğnemiş olsaydı en azından üç beş kemiğimi kırardı. Gözlüğü kaptı elimden, yine başladı birşeyler söylemeğe... Ardından, şarkılar deli, ve başladı, «Tirilaylaylomm, trilaylaylomm, trilayloom». diye bağırmaya. Allah bana sabırlar versin, aynı arabın yaleli gibi, yarım saat bunu söyledikten sonra, başladı bu kez «Trilyon trilyon trilyon» demeğe... Ah işte sanırım trilyon trilyon derken tırlattı Ali amcanız...

Bağırdı yaşlı kadın, dizlerini döve döve:

«— Ah kaç yıllık kocam tırlattı, trilyon trilyon diye diye tırlattı. Tırlatanlar Allahından bulsunlar, tırlatanlar Alahından bulsunlar...

Konu komşu, Nuriye teyzeye biraz su içirdik, kolonyalar döktük, bileklerini ovduk, kendine getirdik.. Anlatmasına devam etti:

— Sabaha karşı «Trilyon trilyon» derken daldı... Soğuk soğuk terliyordu zavallı. Ben kendi kendime, inşallah kâbus falan görmüştür, diyerek avundum. Biliyorsunuz, evin altı bizim bakkal dükkânı. Kalkayım dedim, dükkâna kendim açayım dedim. Öyle ya, az sonra ekmekçi gelir, müşteriler gelir, şunu bunu isteyen olur. Ali amcanızı yatakta bırakıp, dükkânı açtım. Ekmekleri aldım, iki müşteriye sigara, bir çocuğa da bir paket çay sattım, bir baktım Ali amcanız kalkmış gelmiş. Eh nasıl sevindim, eh nasıl dualar ettim kendi kendime, tamam artık, inanmıştım gece Ali amcanızın kâbus gördüğüne... Ama, ah ama...

Kadın yine dövünmeğe başladı, komşu kadınları ellerinden tuttular, bu arada, Nuriye teyzenin gelini zorla ağzına limonata dayadı. Kadın kendine biraz gelince anlatmağa koyuldu:

— Kapıdan girerken, bana, «Kaç milyon liralık alışveriş ettin sabahtanberi?» demesin mi? Ay ben nerelere gideyim, demek kâbus değilmiş, yalnız trilyon, sabahleyin milyon olmuş.

«— Efendi, dedim, ne milyonu, işte şurada, beş liralık sigara sattım, yedi buçuk liralık da çay sattım, hepsi on iki buçuk lira...»

Öfkeyle yanıma geldi, kasa diye kullandığımız çekmeceyi açtı, beşliğin birini eline aldı, mırıldandı, «Beş milyon», ötekini aldı, «Beş milyon», iki buçukluğu aldı, «İki buçuk milyon». Sonra bana bağırdı, «On iki buçuk milyon liralık alış veriş yapmışsın da niye yalan söylüyorsun ha!»

Ah çocuklar, hiç yapmadığı şeyi yaptı, helva kestiği bıçağı alıp, üzerime yürüdü.

«Dilin varmıyor, dilin varmıyor ha bunlara milyon demeye...»

Allahtan arkadaki kapıyı açtım, içeri kaçtım. Ama kapının yanında durdum. Bağırıyordu ardımdan:

«Alış ulan alış, büyük rakamlara alış. Buna var ya buna, on iki buçuk milyon derler. On iki buçuk milyon lira... Noluyoruz ha, kalkınıyoruz. Nasıl kalkınıyoruz, büyük kalkınıyoruz. Nereye yetişeceğiz, 1985 de İtalya'ya... Sonra nereye yetişeceğiz... Tuvalete...»

Bağırdı:

«Nuriyeee, ben tuvalete yetişeceğim, geç dükkâna bak.»

Kaç yıllık kocam, dayanamadım, açtım kapıyı. Sıvıştı gitti eve, yâni tuvalete. O sırada biri geldi, üç ekmek aldı. Az sonra da Ali amcanız geldi.

«Alışveriş?» dedi.

Ne yapayım, parayı gösterdim:

«Yedi buçuk milyon liralık alış veriş yaptım» dedim.

Paraya baktı, sonra:

«Hah, tamam,» dedi. «Bu makamları kafasına sığdıramayanlar var.. Ama biz noluyoruz?» Korkumdan ne diyeyim:

«Kalkınıyoruz» dedim.

«Kalkınınca nolacağız?»

«Büyük Türkiye olacağız»

«Büyük Türkiye olunca?»

«İşte o şeye yetişeceğiz...»

Tam o sırada bir müşteri geldi, çocuk. Okula gidecek sanırım, oradan bir kalem açacağı aldı eline, Ali amcanıza gösterdi:

«Bu kaça?» dedi.

Ali amcanız,

«Üç milyon lira» deyince, çocuk:

«Anlamadım?» diye sordu.

«Üç milyon lira lan!» dedi Ali amcanız. Kızmıştı. Ben araya girecektim, ama Ali amcanız çocuğun elinden kalem açacağını kaptığıyla, çocuğa bağırdı:

«Üç milyon lira ulan, varsa paran alırsın, yoksa defolur gidersin.»

Çocuk sırıta sırıta giderken, Ali amcanız çocuğun sırıtmasına kızarak, koştu ardından yetişti, ensesine şak diye bir tokat patlattı. Çocuk, «Anneeee» diyerek koştu gitti. Ben de koştum,

«Ne yapıyorsun Ali efendi?» dedim.

Gözleri dönmüştü, bağırdı bana:

«Noluyoruz Nuriyyeee?»

«Kalkınıyoruz» dedim.

«Kalkınınca nolacak?»

Allah kimsenin başına vermesin, şimdi orada ters bir söz etsem, beni de yolun ortasında dövecek.

Az sonra biri geldi, bir kilo pirinç istedi. Ali amcanız tarttı, kesekâğıdının ağzını kapatırken, müşteri sordu:

«Kaça kilosu?»

«Yirmi bir milyon lira» dedi.

Adam da, aynı çocuk gibi,

«Anlamadım» deyince, Ali amcanız açtı ağzını yumdu gözünü. Hızını alamadı, helva bıçağını kaptığıyla adamın üzerine yürüdü. Adam zor canını kurtardı. İşte o bir saat içinde gelene milyon deli Ali amcanız. Jiletin tanesine iki milyon, dedi, sakıza yarım milyon, dedi, konserveye yirmi beş milyon, dedi, birinin de borcu varmış, birinin dediğim de vakin komşu Hamza beyin... Ah Hamza beye etmediğini komadı. On beş günlük borcu mu ne varmış Hamza beyin, tuttu hesaplattı Ali amcanıza, Ali amcanız fısır fısır hesapladı, sonra da Hamza beye:

«Dört yüz on milyon lira borcun var» demesin mi?

Hamza bey de ona,

«Bırak şakayı Ali efendi» demesin mi?

Allah Allah, o zaman görecektiniz. Ali amcanız açtı ağzını yumdu gözünü, alırsınız da, yersiniz de, veresiye dersiniz de, hesaba gelince, dört yüz on milyon deyince üstüne yatarsınız da...

«Yahu Ali efendi dört yüz on lira olmasın sakın!»

Ali amcanız tamamdı, kaptı helva bıçağını, adamın ardına düştü,

«Ulan sen kaç trilyonluk adamsın da benimle böyle konuşacaksın ha!»

Ondan sonra olanlar oldu, polisler geldi Ali amcanızı götürdüler Bakırköy'e... Ah ah, trilyon diye diye tırlattı kaç yıllık kocam, ah trilyon diye diye tırlattı...

TRİLYON TRİLYON TRİLYON...

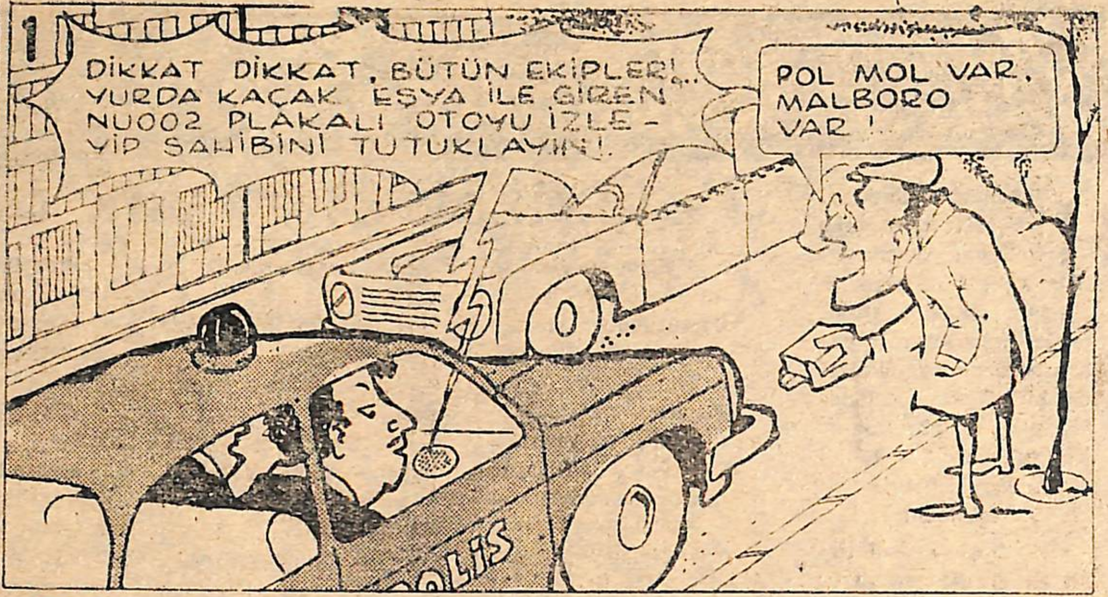
muzaffer izgü

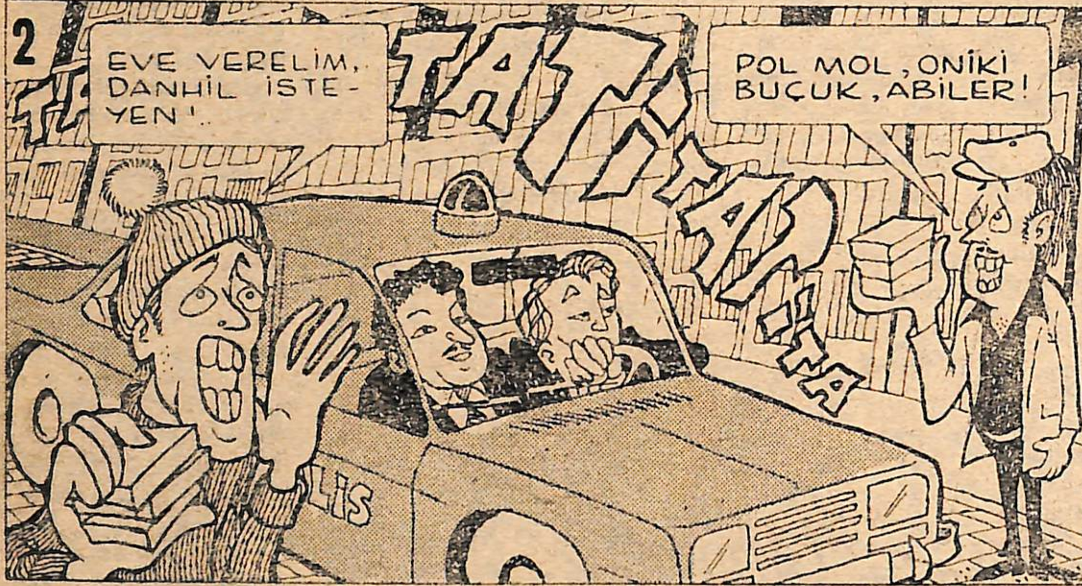
ZEKİ

— Erbakan, «MC. Partileri MSP. nin hızlı gidişine ayak uyduramadılar» dedi —

POLİS DOSYASI

YAZAN & ÇİZEN:
NİYAZİ YOLTAŞ

YOZYÜREK'İN en yeni SERÜVENLERİ Sülhi Dölek

EVİNİZDE KAPI YOK MU?

İş hanının dördüncü katındaki fotoğrafçı dükkânını soyma girişimleri bir parçacık fiyaskoya varınca, Yozyürek'le Hırsız Kerim'in yerden oniki metre yüksekte dar bir çıkıntının üstünde kuş gibi kalakaldıklarını biliyorsunuz. Şimdi bi: söyleyince de hatırlamadınız mı? Aşkolsun!

«İşte böyle,» dedi Hırsız Kerim. «Geçen yıl bu herifle bir çalma yarışına girdik.»

«Hangi herifle? Ne biçim yarışma bu böyle?»

«Adam taşra hırsızı aslında ama, sonradan adı çıkmış ve burnu büyümüş. Ben Hırsız Kerim'sem dersini vermez miyim zibidinin Akşam olunca ayrıldık birbirimizden. Ben geceye hızlı başladım. Bir yerden çıkıp öbürüne dalıyorum. Saat üçte soluğu gözaltında aldım. Suçüstü pozisyonu, anlıyorsun... Bir de ne göreyim, o benden önce enselenmiş. Birbirimize bakıp sırıttık bir süre.

«— Ulan senin ne işin burada?

«— Dışarıda soyulmadık yer bırakmadım. Biraz da içerisini soyayım dedim.

«Ranzaları ve demir parmaklıkları yürütmeye çalışalım diye sekizer ay verdi yargıç bize. Birlikte tahliye olup bir lokantaya gittik. O tuzlukla biberliği indirdi cebine, ben iki - üç çatal. O peçeteleri aldı, ben koskoca bir kayık tabağını soktum koynuma. Benden aşağı kalmamak için dolu su şişelerini yürüttü. Ben de ondan aşağı kalmamak için ekmekleri toparladım. Masanın üstünün dümdüz olduğunu gören garsonlar bizi dışarı attılar. Kalkarken ben onun şapkasını aldım. O da benim yağmurluğumu çalmış meğer.»

«Yarışmayı kim kazandı?» diye sordu Yozyürek. Gerçekte bu konu hiç ilgilendirmiyordu onu ama, biraz sonra düşüp ölebilecek birine kaba davranmak istemiyordu.

«Yarışma bitmedi,» dedi Hırsız Kerim. «sürüp gidiyor. Ama bu yolda yenilen yenmiş sayılır.»

«Peki şimdi buradan nasıl kurtulacağız?»

«Doğrusunu istersen bilmiyorum. Bir yolunu bulacağız elbet.»

«Düşersek ne olacağımızı hiç düşündün mü?»

«Bu nasıl düştüğümüze bağlı. Düştüğümüzde tepe üstü mü çakılırız, ayak üstü mü, bunu belirlemek gerek.»

«Diyelim ki tepe üstü düştük...»

«O zaman ölürüz.»

«Öyleyse ayak üstü düşmeye bakalım.»

«Ayak üstü düşsek de ölürüz,» dedi Hırsız Kerim. «Burası çok yüksek Benim bunun yarısından düşüp ölen arkadaşlarım var.»

«Arkadaşların ilginç kişiler,» dedi Yozyürek. «Eğer aralarında düşüp ölmeyen ya da deliğe tıkılmayan kaldıysa, tanışmak isterdim.» Sonra aklına geldi. Belki buradan hiç kurtulamayacaktı. Belki yalnız Hırsız Kerim'in arkadaşlarıyla değil, hiç kimseyle tanışma olanağı bulamayacaktı bir daha. Kızdı. «Beni deli gibi neden çıkardın buraya?»

«Ben çıkarmadım,» diye kendini savundu Hırsız Kerim. «İçerideki hamallardan kaçabilmek için kendin tünedin tavukıar gibi.»

«Gerçekten de öyle.» Bir süre düşündü. «Ben içeri giriyorum.»

«Nasıl?»

«Cama vuracağım. Gelip açsınlar.»

«Ellerine geçtiğinde sana ne yapacaklarını biliyor musun?»

«Herhalde beni oniki metreden düşmüşe çevirmeleri kolay olmaz. Üstelik onlara karşı koyabilmem olasılığı, kanatlarımın çıkma olasılığından daha büyük.»

Daha fazla beklemedi. Sol elinin eklemleriyle cama vurdu. Birkaç kez daha vurdu. «Öldünüz mü bre miskinler? Yetişin!»

«Belki uyumuşlardır,» dedi Hırsız Kerim. «Hızlı vur.»

«Hani duymalarından korkuyordun?»

«Duymaları için değil, camı kırmak için hızlı vur.»

«Çok kalın. Bir çekiçle vurmak gerek.»

«İyi ya. Çekiçle vur sen de.»

«Çekicimi yanıma almamışım,» dedi Yozyürek. «Ben gezginci marangoz muyum ulan?»

O sırada pencere açıldı. Handa kalan hamallardan ikisi başlarını dışarı uzattılar.

«Ben sana demedim mi, cam çalınıyor diye?»

«Gerçekten de dedin. Bunlar ne biçim konuk böyle?»

di Yozyürek. «Sıkılmana gerek yok.»

«Sıkıldığım falan yok,» dedi Hırsız Kerim. «Sadece korkuyorum.»

«Gel hadi, gel. Üşüyeceksin orada.»

Hırsız Kerim de girdi içeri. Gözlerini kırpıştırarak dört hamalı sürdü.

«Senin yüzün yabancı gelmiyor,» dedi biri. «Önceden tanışmış mıydık?»

«Yo, hayır,» dedi Hırsız Kerim. «Hiç tanışmadık. Bir zamanlar benim ikiz kardeşim burada çaycılık yapmıştı. Ona benzetiyorsunuz herhalde.»

«Buyurun beyler, buyurun içeri. Hangi rüzgâr attı böyle?»

«Kusura bakmayın,» dedi Yozyürek. «Bu geç saatte sizi rahatsız etmek istemezdik.

«Rahatsızlığı mı olurmuş?» dedi hamal. «Daha yatmamıştık. Mimarın yazıhanesindeki televizyonda açık oturum izliyorduk. İnsan kafasını boş bırakmamalı, biliyorsunuz. Gelsenize içeri.»

Yozyürek çekinerek ilerledi çıkıntının üzerinde. «Gelelim bari.» Kendini içeri atar atmaz, ylyeceği yumrukları karşılamak üzere gözlerini yumdu.

«Arkadaşın gelmiyor mu?»

«Gelecek ama, biraz sıkılgandır,» dedi Yozyürek, gözlerini açmadan.

«Söyle, biz yabancı değiliz. Sıkılmasına gerek yok.»

«Bu arkadaşlar yabancı değil» diye dışarı seslen-

«Tamam. Hatırladım şimdi. Hattâ biz senin o ikiz kardeşine burdan giderken öyle bir sopa atmıştık ki...»

«Biliyorum,» dedi Hırsız Kerim. «İkiz kardeşim bir suratla dolaşmıştı.»

«Senin pabucun nerede?»

Ayağında pabuç olmadığını yeni seziyormuş gibi omuz silkti Hırsız Kerim. «Bilmem. Düşürmüş olmalıyım.»

««Düşürmüş olmalı,» dedi Yozyürek. «Ama ne önemi var bunun?» Ellerini oğuşturdu. «Bakın, biz fazla kalmak niyetinde değiliz. İzin verirseniz kaçalım.»

«Kaçmak mı? O niyeymiş ki? Kovalayan mı var?»

«Geç oldu,» diye açıkladı Hırsız Kerim. «Bizi bekleyenler var. Bu merdivenler nereye iniyor?»

«Aşağı iniyor,» dedi birinci hamal.

«Yukarı inecek değildi ya,» diye gevrek gevrek güldü ikinci hamal.

«Herhalde gecenin bu saatinde burada ne yaptığımızı merak ediyorsunuzdur,» dedi Yozyürek.

«Bana kalırsa oraya nasıl çıktığımızı da merak ediyorlardır,» dedi Hırsız Kerim.

«Bu aklımıza bile gelmediydi,» dedi üçüncü hamal. Aslında hamallar numaralı değillerdi ama, biz kolaylık olsun diye böyle söylüyoruz.

«Sahi,» dedi dördüncü hamal. «Siz gecenin bu saatinde ne arıyorsunuz burada? Nasıl çıktınız düz duvara hem?»

«Bir yanlışlık oldu,» diye lâkırdıyı ağzında geveledi Hırsız Kerim.

«Demek yanlışlık oldu?»

«Doğrusunu isterseniz,» dedi Yozyürek, «biz fotoğrafçıyı soymak için geldik buraya.» Sonra açıksözlülükle her şeyi anlattı bir solukta.

«Yuh!» dedi birinci hamal. «Böyle aptallık görmedim hiç!»

«Ben de,» dedi Yozyürek, hırsız Kerim'e acımayla bakarak.

«Ne dersiniz?» diye sordu ikinci hamal. «Ne yapalım bu aptallara?»

«Bana kalırsa, açalım fotoğrafçının kapısını, istediklerini alıp götürsünler.»

«Olmaz,» dedi dördüncü hamal. «Çalınan şeyin hesabını bizden sorarlar sonra.»

«Doğru,» dedi üçüncü hamal. «En iyisi biz bu herifleri bir güzel dövelim.»

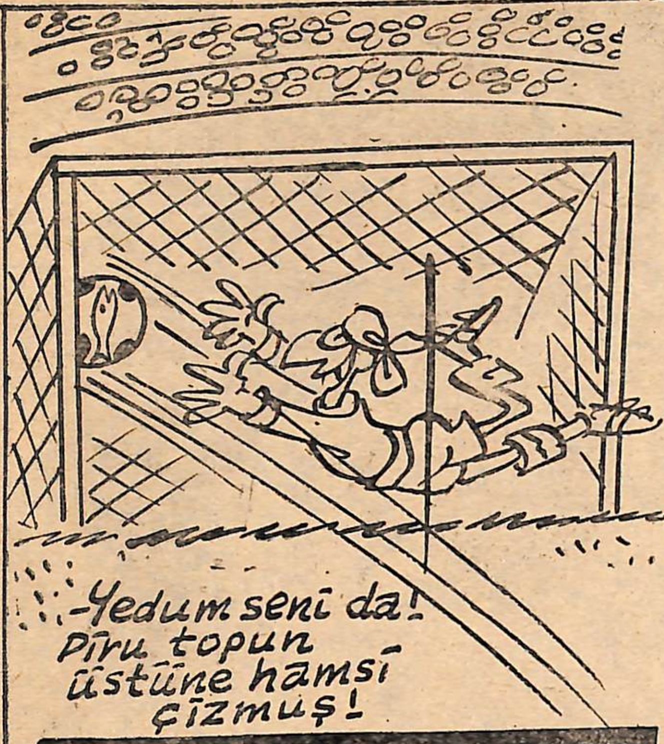
«Öyle yabanilik mi o?» lur» dedi ikinci hamal. «Bu polisin görevi. Verelim onlar dövsün.»

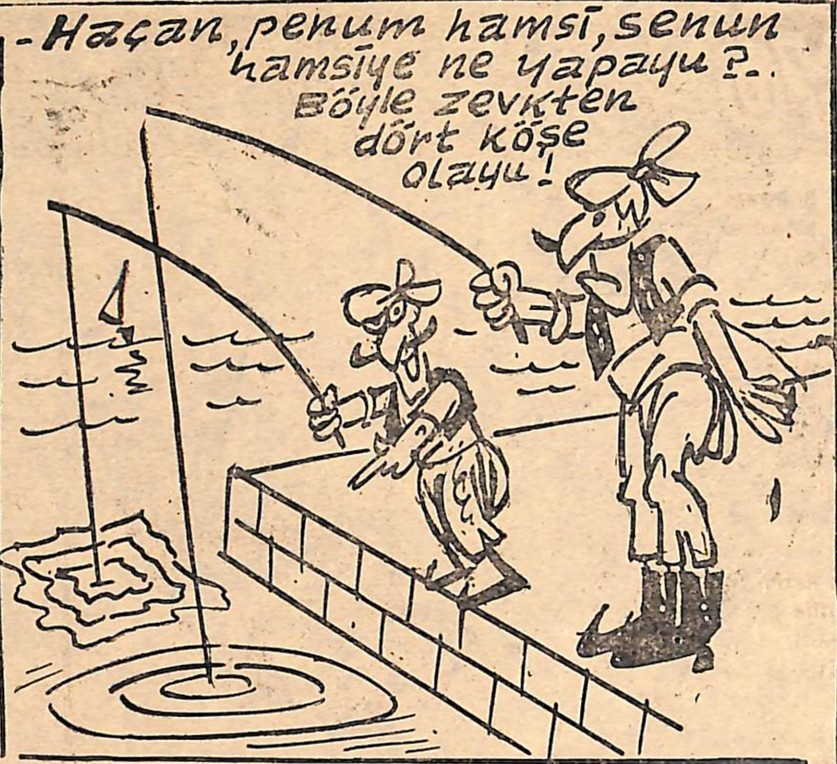
«Dinleyin,» dedi birinci hamal. «Bize karşı açıksözlü davrandılar. Bırakalım gitsinler.»

Öteki hamallar bu öneriye karşı çıkmadılar. Yozyürek koşmaya çalışarak merdivenlere yöneldi. Hırsız Kerim de tek pabucuyla topallayarak onun ardısıra yürüdü.

Sulhi DÖLEK

HAFTAYA: Daha hazin bir tablo. Bu günleri de mi görecektik?

Hamsinun Teduğu

İNSAN ayağı Aya ilk kez bastıktan sonra, bu işin kahramanı olan Armstrong ve iki arkadaşı tüm dünya ülkelerine sempati gezileri yapıyorlardı. Türkiye'ye geldiklerinde Trabzon'a da uğradılar. Sevgi gösterileri arasında dolaşıyorlardı ki İdris dede yanlarına sokuldu. Astronotların çevirmeni:

— Buyur baba?

— Ha punlar çimdur?

— Bunlar Aya ilk giden İnsanlardır babacığım.

— Uyy! Aya citmek iş midur? Piz cüneşe cidecuz da.

Armstrong konuşmayı merak edince çevirmen anlattı. Üçü de şaşırıverdiler.

— Haçan ne derler pu cavırlar?

— Olmaz diyorlar baba. Güneşe gidemezmişsiniz. Yarı yolda sıcaktan mahvolurmuş insan.

— Ha punlar kaz gafalldur da. Cüneşe cidecuz teduysak cündüz mu teduk. Gece cidecuz da.

* * *

— Bağa bir cicara ver bakayum.

— Nasıl olsun?

— Paluk mi sataysun? Sicara nasıl oliy da?

— Yani filitreli mi, filitresiz mi?

— Hemi filitrelu hemi de filitresuz olsun bakayum.

— Hem filitreli hem filitresiz sigara olur mu bayım?

— Anamaymisun? Pir uci filitrelu, pir uci da filitresuz daa!

HIDIR Reis kendini bir işe kaptırmıştı ki artık o denli olur. Hızır kaptanın yolu da oralara düşmüştü. Baktı ki Hıdır ha babam çalışır durur, füzeye benzer birşey yapmaya uğraşır. Dayanamadı sordu.

— Napaysun Hidur?

— Çalişayrum.

— Cormişum çalıştığunu. Napaysun?

— Puze yapayrum.

— Uy hamsinun enuğu, oninla n'apacaksun da?

— Aya cidup paluk topliyacağum.

HASAN Kaptan'la oğlu Hızır köydeki işlerini bitirince, şöyle bir gezip, İstanbul'u da görmeye karar verdiler... İstanbul'u otobüsle geziyorlardı. Otobüs her durkta durunca biletçi durağın adını söylüyor, inecek olanlar iniyordu... «Çapa», «Fındıkzade», Yusufpaşa»... Yolcular indikçe Hızır'ı bir telaş aldı.

— Ha piz nerede inecuz da?

Hasan Kaptan oğluna şöyle tepeden bir bakış attıktan sonra.

— Patladun mi? Pekle pakayum. Pizum dimizu da söyleyecekler. Ha o zaman inecuz.

TÜRKÇE öğretmeni olarak Doğu illerimizden birinin Lisesine atanmıştı. İlk dersinde öğrencilerini bir yoklayıp, düzeylerini öğrenmek istedi.

— Ha sen gak pakayum. Pu nedur?

— Gapi.

— Ha pen n'apayrum?.

— Gapirsen.

— Çek pakayum «Kapamak» fiulunu.

— Gapirem, gapirsen, gapir, gapirek, gapirseniz, gapirler.

— Uy anam! Düzcun konuşmanuz lazum da. Ha pen şimdu fiulu çekeyrum.

Gulak verun da öğrenin pakayum.

Kapayrum, Kapayrsun, Kapayru...

— Bir elektrik ampulünü kaç laz takar?

— Beş.

— Beş kişi nasıl takar?

— Biri ampulü tutar, dördü de onu çevirir.

HASAN Kaptanın oğlu Hızır bir Spor Mağazası açmıştı. Yenilik olsun diye de, diğer gereçler yanında Paraşüt de getirmişti. Birkaç zaman sonra, biri gelip sordu.

— Paraşüt satıyor musunuz?

— Satayrım.

— Paraşütleriniz iyi açılıyor mu?

— Açilur.

— Peki ya açılmazsa?

— Haçan piz düzcun çalişuruz da. Pakaysun açilmadu, çetur, yenusunu verecum sağ.a

TEMEL Reisin bacağının biri ağrıyordu. Bir dayandı, iki dayandı sonunda doktora gitti. Doktor iyi bir muayeneden sonra:

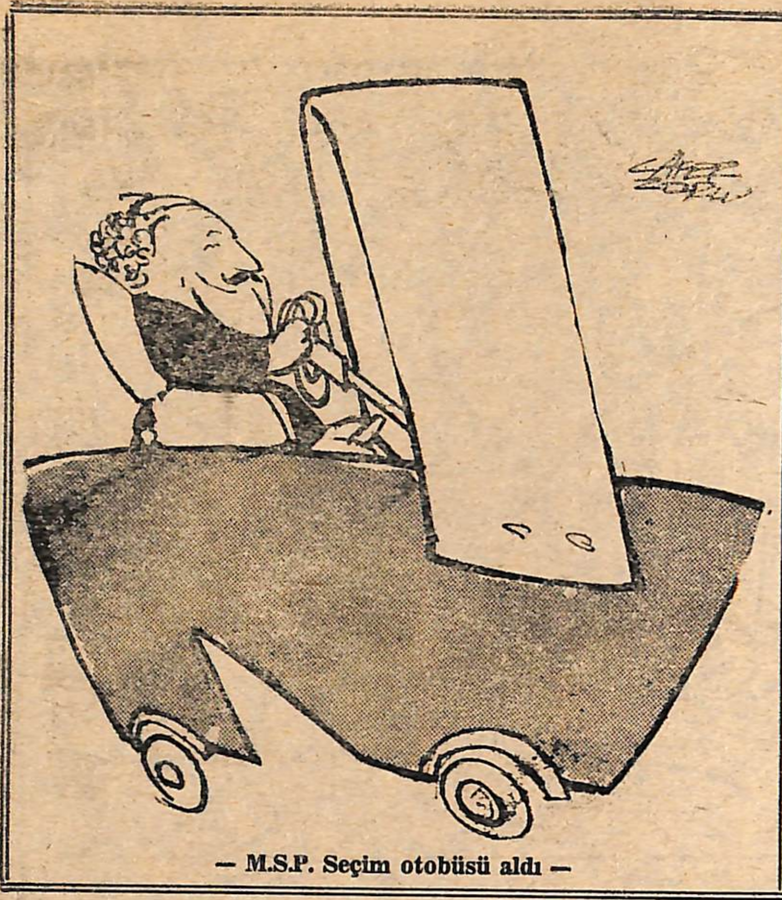
— Hiçbir hastalığın yok Temel Reis. Bu ağrılar ise yaşlılıktan ileri gelmektedir. Bunlar normaldir.

— Uyy, yaşliluk mu tedun?

— Evet, ağrılar yaşlılıktan ileri geliyor.

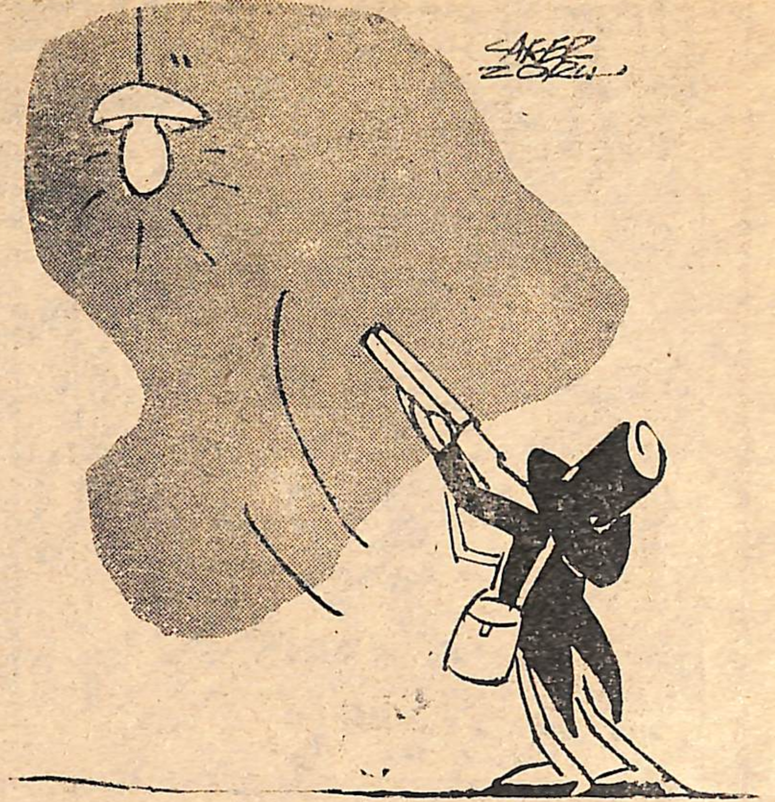
— Ha sen penumla eyleneoy misun? Ayağumun içisi de aynı yaştadur. Ha pu neden ağrımayr?

ATO

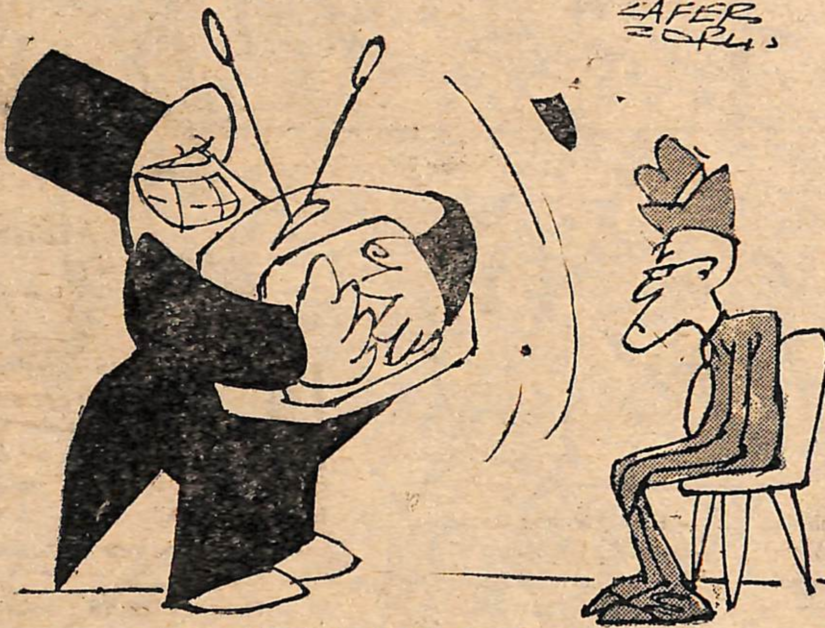
— M.S.P. Seçim otobüsü aldı —

Elektriklerin kesilmesine avcılar sebep oluyormuş — Gazetelerden —

Oy Avcısı!

Partilerin televizyon konuşmaları halkı rahatsız ediyor! — Gazetelerden —

Ahmet Beyin televizyonu... Hah, hah, ha!...

Seçim öne alınıyor — Gazetelerden —

— İlerleyelim baylar ön taraf bomboş!...

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

Seyreyle Gözüm

İZMİR'in ünlü bir Fırıldak'ı vardır. Fırıldak adlı bu vatandaşa sık sık iftira eder gazeteler. İstanbula gider, yangın kulesini saf taşralıya satar. Adana'da Belediye otobüsünü yetmişbin peşinle okutur. Demir yollarının asırlık lokomotiflerine, vagonlarına bile müşteri bulur.

Bir süre önce İzmirde çıkan gazeteler Fırıldağın Konak meydanındaki tarihi saat kulesini parası çok, aklı başında yok birine sattığını yazmışlardı.

İki Aydın'lı bu habere inanmamışlar, bu ilginç alış - verişin yapıldığı saat kulesinin önünde soluğu almışlardı.

Biri:

— İşte len ünkürüde (orada) saat yerinde durup duru...

Öteki:

— Ben sene «sana» gazeteler yaşırıyorlar «uyduruyorlar» dimedim miydi? İlahnamı «lahana mı» bu kantara turupda satsınlar...

Onlar böyle konuşurlarken bir başkası yanlarına sokulmuştu:

— Tamam oldu saat. Haydi verin bakalım onar kâat...

— Son haraççı yoğusam, üç kâatçı mısın?

— Bu kuleye ikiyüzbini saydım da aldım. Yarım saattir seyrediyorsunuz.

— Fırıldak'tan yidiğin kazığı bizden mi çıkaracaksın? Enayi mi belliyon bizi?.

— Elbette. Enayileri hesaba kattım da, öyle saydım paraları Fırıldağa. Haydi ikinci seans başlamadan onlukları zula edin. Sonra istediğiniz yere gidin.

— Saati seyrettikse hemşerim, yimedik ya.

— Siz hiç ayı seyrettiniz mi?

— Ettik.

— Ayı marifetlerini gösterdikten sonra ayıcı bahşişini toplamadı mı?

— Topladı.

— Küçük bir ayıya seyir parası veriyorsunuz da... Koskoca saat kulesine sıra gelince neden bozuluyorsunuz?

Bakmışlar oluru yok. Onar lirayı toslayıp yakalarını kurtarmışlar. Sonra ne mi oldu? Ertesi gün, Fırıldak'ın bu serüvenini de yazdı gazeteler.

KOMİSYON

Toplandı komisyon
Çaylar kahveler içildi
Hicaz faslından makam geçildi
Ellere sürüldü losyon ,
Pastalar yenildi
Haftaya yine toplanalım denildi.

Ederiz zarar
Mangırlar tatlı
Ve de iki katlı
İşliyor hakkı huzur!..

Toplantılar toplantıları izledi
Politikacı anahtar deliğinden
İçeriyi dikizledi
Başkan konuşuyordu
Şöyle diyordu
Sanık yemiş içmiş
Atı almadan Üsküdarı geçmiş
Ustaymış hınzır
Aradan yıllar geçmeden
Verirsek karar

MC. NİN ŞİMDİ TEK EMELİ ATMAKTIR BÖYYÜK İKTİDAR TEMELİ

YAĞMUR duasına çıkılarak edildi zahmet. Topraklara düşürüldü rahmet. Havalar bulutlandı, bulandı, tüm köyler sulandı.

Ağır sanayiye geçildi. Temel atma törenlerinde bol bol yenildi, içildi. Patlatılan nutuklarla ses duvarı aşıldı. Kalkınmanın hızı ölçüldü, İtalya'ya rampaladığımız anlaşıldı.

Tapulu tarlalara şalgam yerine fabrika ektiler. Gerçeklerin gözlerine mil çektiler. Yabancı sermaye kırata bindi. Millî ekonomi yabanlaştırıldı. TRT Şabanlaştırıldı.

Okul kitapları yolu ile tarihi gerçekler fırttırıldı. Çökmeyince bazı sayfalar Millî Eğitim Müdürleri elile yırttırıldı.

Derkeen... Seçim borusu ötmeye başladı erken. Evdeki bulgurdan da olmak vardı, Dimyata pirince giderken.

Şu seçimde nerden çıkmıştı, seçmen nediye dalgalarına atacaktı taş. İkibin yılına daha 23 yıl vardı, sandıklar olmalıydılar biraz yavaş. Kazana biraz faşizm, biraz nazizm, biraz da neme lâzım atılmıştı ama, pişmemişti henüz aş, mazallah seçim kaybedilirse kalmazdı taş üstünde taş.

İktidar yitirilirde değişirse el, takke düşer, görünürdü kel. Bir büyük, bir ortanca, iki küçük millî irade karşısında şimdi dört kurbanlık koyun. Bakalım nasıl bitecek oyun!.

SON HABERLER

Alo... Pandispanya gazetesi mi?
Burası ajans... duyuyor musunuz sesi mi?
Ankarada bir Antakya da iki ölü
İstanbulda da karşıt gruplar kapıştı
Sağ solun sol sağın yakasına yapıştı
Beyazıt meydanı oldu kan gölü
Daha önemli haber mi?
Okuyucunun istediği tuz mu, biber mi?.
O halde dinleyin
Birinci sayfayı yeniden düzenleyin
Udi Fuat Şişlide aldı yeni kat
Darbukacı Şabanın arabasının markası Fiat
Borazan Ramazan denize indirdi yat
Sahnemizin üç kez evlenipde dul olmayan kızı
Çok yüksek ses yıldızı
Leman Kafapatlatırın tuvaletinin rengi mat
Burnu patlıcandı oldu bamya
Çünkü ettirdi doktoruna hacamat
Hey gidi kahpe dünya!.

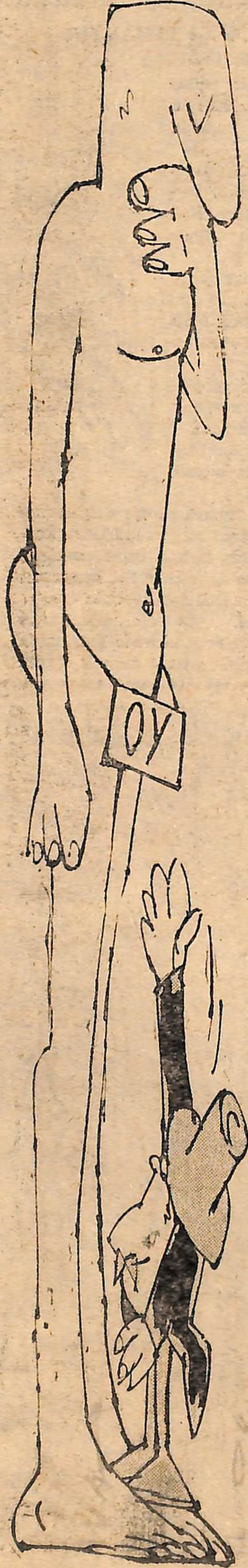
AHMET BEYİN TELEVİZYONU

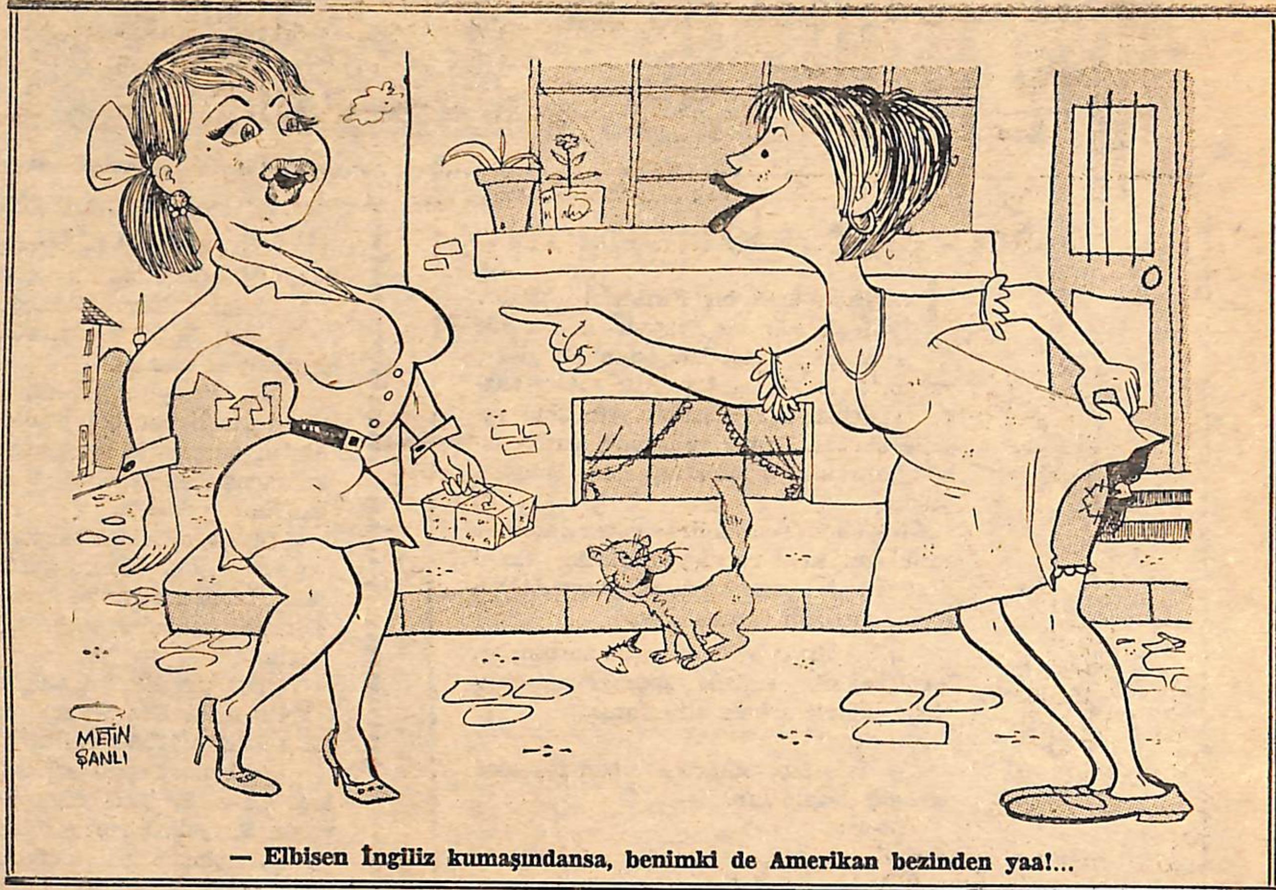
Leman hanımın çorabı
Hah! Hah! Hah!...
Nermin abla ise çorabını
Giyer her sabah
Yine de kaçmazlı.

Ahmet Bey televizyonuyla övünür
Başkaları gibi ne şişlenir ne dövülür
Çünkü bizim Ahmet
Edipte zahmet
Televizyonunu açmazlı...

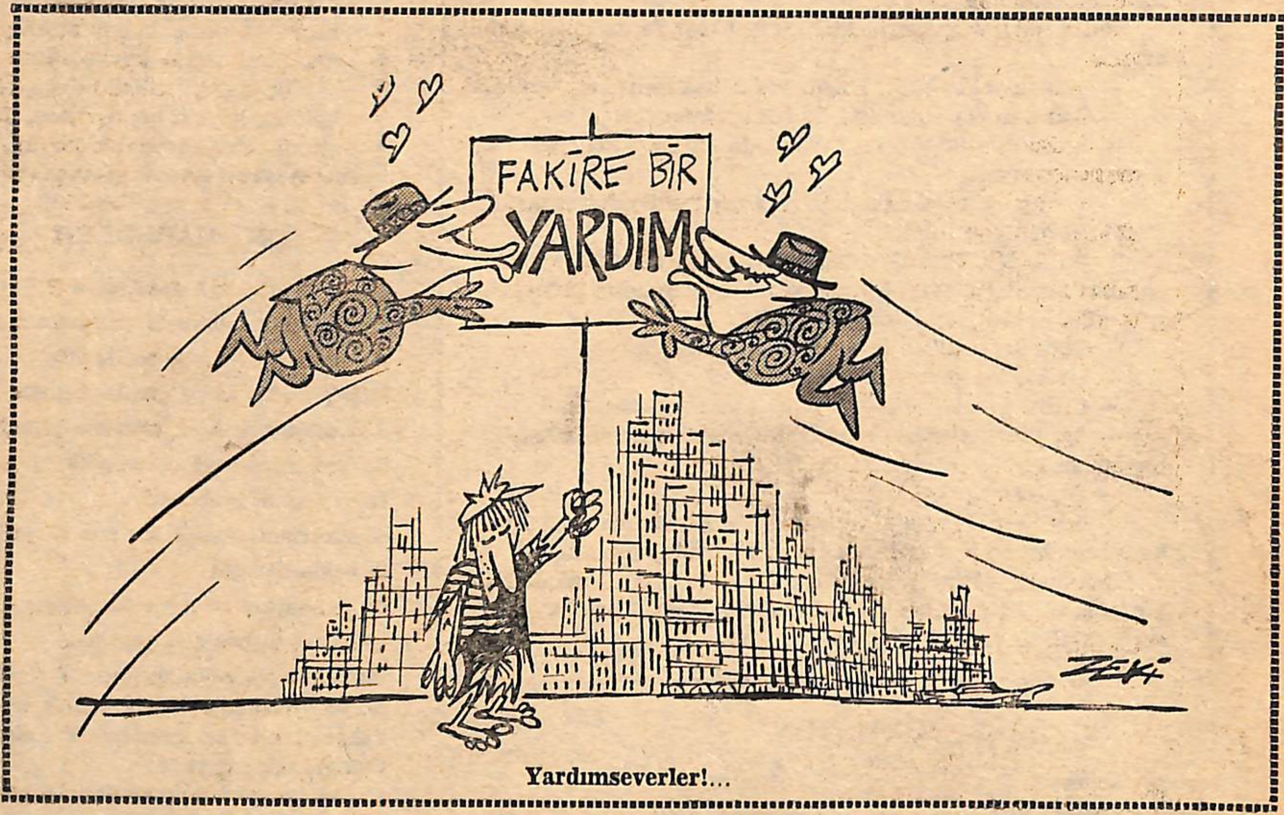
Burhan ESEN

— Seçimler öne alındı —

— Elbisen İngiliz kumaşındansa, benimki de Amerikan bezinden yaa!...

Yardımseverler!...

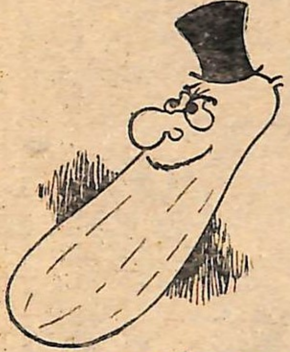

— Erbakan, «Erken Seçim» istemiyor

KAHKAHA

NURİ BİLGİN

MİZAH'DA BİZ DE VARIZ! HERKESİ GIDIKLARIZ!

TURFANDA HIYAR ÇIKTI

SEÇİMLERE YAKLAŞTIĞIMIZ ŞU AYLARDA PİYASAYA TURFANDA HIYARLAR ÇIKMIŞTIR!.. YUKARIDA Bİ TANE GÖRÜYORSUNUZ!...

LA FONTAİNE'DEN

ARİF BEY DEMLENİYO

KIRK YILDA BİR ARİF BEYDE DEMLENİYOR GÖRÜYORSUNUZ İŞTE!..

ERKEN KESİM!..

Sizin İçin...

GÖBEKLİ KADIN

Şişman ve göbekli bir kadın, gittiği toplantı yerinde çok zayıf ve ince yapılı bir kadınla karşılaşınca, kendi kendine düşünür ve etrafındakilere şöyle söylenir:

— «Allah Allah; şu zayıf hanımı merak ediyorum. Şimdi oturunca elini koymaya yeri yok zavallının acaba ne yapacak.» diye acımasın mı?

M. Şükrü ARIŞAN — İSTANBUL

HIRSIZ

Tavır ve hali düzgün bir adam mahallenin karakoluna müracaat ederek, bir gün evvel evine giren ve polis tarafından yakalanan hırsızla biraz görüşmek istediğini söyler.

Polis sebebini sorunca:

— Efendim, bu adam gece yarısından sonra benim evime girdiği halde karım uyanmamış. Acaba bunu nasıl başarmış? Onu öğrenecektim...

KAVGA

Karı - koca, müthiş kavga etmişlerdi, koca şapkasını giydi ve kapıya doğru yürüdü. Karısı seslendi:

— Nereye gidiyorsun?

— Bilmiyorum, dedi adam. Belki Çin'e, belki Hindistan'a, belki de intihar etmeye...

Kapıyı şiddetle açtı. Dışarı baktı. Sonra tekrar kapatıp geri döndü.

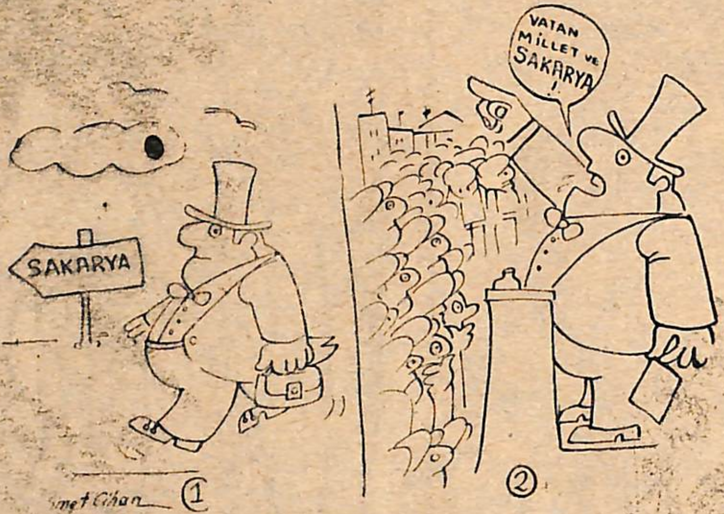
— Ama şansın varmış, dışarda yağmur yağıyor!

Erol GÜLTEKİN — İSTANBUL

— Sigaranı çek derinden, derinden..
Ben de seni vuracağım şimdi kalbinden!...

SEÇKİN TEMUR

Haşmet CİHAN

DERVİŞİN ZİKRİ

Meyhanede kadehler boşaldıkça sohbet koyulaşıyordu. Akşamcılardan Arif Babaya takıldılar:

— Arif Baba, Aya gitmişler. Doğru mudur bu?

— Doğrudur evlât.

— Peki aya ilk giden sen olsaydın ne yapardın?

— Meyhane açardım.

ATO — İSTANBUL

NİYE BAĞIRIYOR

Ayşe hanım orkestra eşliğinde bir konsere ilk defa gidiyordu. Solist aryasını söylemeye başladıktan bir süre sonra kocasına orkestra şefini göstererek:

«Kuzum dedi, bu adam kadını niye dövüyor durmadan? Adam cevap verdi:

«Dövmüyor hanım, nereden çıkardın bunu?

— Peki dövmüyorsa kadın niye bağırıp duruyor.

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç reis cad. Birlik Ap. D-Blok
No. 14/13 Telsizler/ANKARA

HEDİYE

Kız Hediye
Bu kolye sana olsun hediye
Kâr yok zaten, inan
Zararı yükledik kediye...

KÜÇÜK

Gözlerin küçük
Ellerin küçük
Dudakların küçük
Boyun küçük
Eteğin küçük
Aklın ise küçücük
Ben seni sevemem
Al küçük...

Aziz ÖZKULAK
Kemalöz Mh. Doğru Sok.
No. 7 UŞAK

ÇOK DOĞRU

Son model bir spor arabadaki delikanlı, bir eliyle direksiyonu kullanırken diğer eliyle de yanındaki genç kızı sıkıştırıyordu...

O sırada bir trafik polisi belirdi ve arabayı durdurarak sordu:

— Niçin iki elinizi birden kullanmıyorsunuz?

Delikanlı cevap verdi:

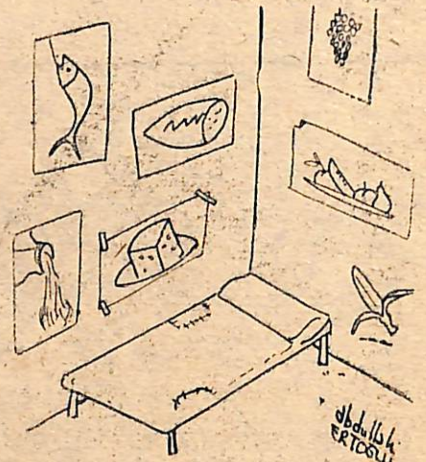
— Bunu bende istiyorum ama o zaman direksiyonu kim kullanacak?.

Erol GÜLTEKİN
Malta, Yedemirler Sokak Damla Apt, No. 27, Kat 3,
Fatih — İSTANBUL

İŞTE ONLAR

Yaşıyorlar onlar,
Tozlu, çamurlu yollarda,
Atlarıyla, öküzleriyle
Yaşıyorlar onlar,
Karlı, sisli tepelerde,
Bakımsız olan her yerde.
Çalışıyorlar onlar,
Yaşamak nedir? bilmeden,
Sevmeden, sevilmeden
Yiyor onlar!
«Gövdesi aslan, başı adam»
Onları yemekten
Gözleri kanlanmış adam,
Acımadan utanmadan.
Ölüyorlar onlar,
Öldüren, ölmek isteyen,
İnsan, insanlık nedir? bilmeyen
Kanlı ellerden.

Fethi TONBUL

Yazısız
Abdullah ERTOĞLU
İSTANBUL

DELİ AHMET'İN AŞK SERÜVENLERİ

Aslında deli falan değildi ama, köyde o deli Ahmet namı ile tanınırdı.

Deli Ahmet'in ihtiyar bir annesinden başka kimsesi yoktu. Kendisi de 25 yaşlarındaydı. Üstü toprakla örtülü kerpiç duvarlı iki odalı evlerinden başka malları da yoktu. Köyün varlıkları Deli Ahmet'e hergün iş gördürürler, ihtiyar annesi ile kendisinin boğaz tokluğuna yetecek kadar da yevmiye verirlerdi.

Deli Ahmet'in ilk göz ağrısı Şeytan Ali'nin kızı Gülizar'dı. Gülizar çok güzeldi; fidan boyluydu, ince kaşları kömür rengi saçlarına kadar uzanıyordu. Örgülü saçlarının uçları belini dövüyordu. Onsekiz yaşlarında olan Gülizar'ın isteklisi çoktu. İlçeden bile isteklisi gelirdi. Fakat Gülizar kendisini isteyenlerin hiçbirine olumlu yanıt vermedi. Haliyle Deli Ahmet'e de. Deli Ahmet saz çalmasını da bilirdi. Gülizar'dan yüz bulamayınca, sazına sarıldı. Bakınız ne dedi;

Bey dağının inişi
Doğdu sabah güneşi
Düğünümüz olmadan
Atıldı gerdek döşeği
Atamadım Gülizar'ım atamadım hey
Ta ilçe'den tecir geldi satamadım hey
Al'â giydi boz kürkü
Yeni çıktı bu türkü
Sen karışma dayısı
Nen ölmeyecek bu türkü
Atamadım Gülizar'ım atamadım hey
Ta ilçe'den tecir geldi satamadım hey

Bir Gülizar bahçe yolunda yalnız yürürken; yağız atlı, yağız bir delikanlı, onu kolundan tutarak atının üstüne, kucağına çekti götürdü gitti. Gitti o gidiş...

Gülizar'ı yitirmenin acısıyla bir süre daha dize döktüren Deli Ahmet sonunda bi de Hacı Rıza'nın kızı Güllü'ye âşık oldu. Güllü de çok güzeldi; inci gibi dişleri göğülcüm gözleri, saman rengi saçları vardı.

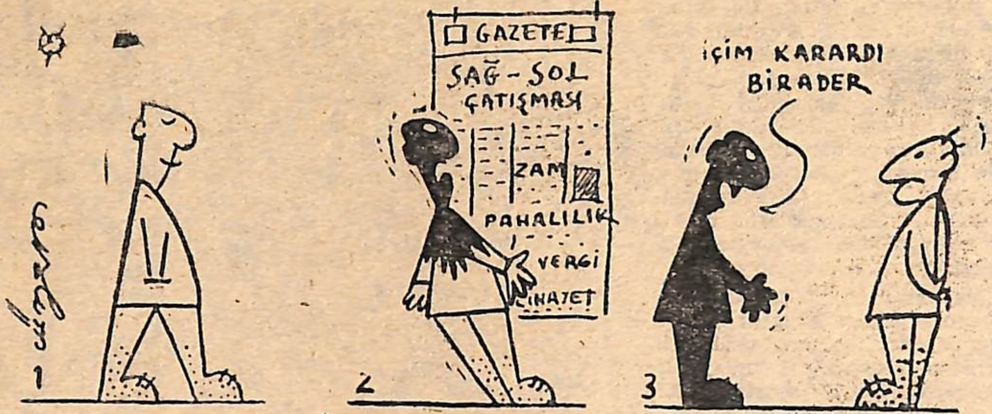
Gülizar'ın başından geçen olayların benzeri Güllü'nün başından da geçti. Köye yakın yerden geçen şehirlerarası şose yolun bir kısmında ağaçlardan yapılma köprü bulunuyordu. Bu köprünün adı tahtalı köprü idi. Güllü, o köprünün yanındaki kuyudan kova ile su çekerken, tahtalı köprünün altından çıkan birkaç delikanlı, kovaya bağlı urganı çözerek, o urganla Güllü'yü bağlayıp kaçırdılar.

Güllü'nün de kaçırıldığını öğrenen Deli Ahmet, yine sazına sarıldı. Bakınız ne dizeler dötürdü;

Otobüsler yürüdü
Dağı duman büdürü
Tahtalı köprü altında
Sürmeli gözlü a Güllüm
Seni eller sürüdü
Derede leylek gezer
Güllüm dağlarda gezer
Tahtalı köprü altında
Sürmeli gözlü a Güllüm
Elin oğlanları gezer

En sonunda, eğer dul bir kadın, zorla Deli Ahmet'i kaçırmasaydı. Deli Ahmet aklını kaçıracak gerçekten delirecekti...

Veysel KARASOY
PTT Memuru Bostanlı — İZMİR

Üner AYDINOĞLU

NEDENSE

Nedense yalnızlığıma bayılırım
Nedense içerim içerim ayılırım
Elimde kadehim ağzımda sigaram
Nedense bende bir adam sayılırım.

Bedri APPAK
P.K. 90 Ödemiş — İZMİR

Eral GÜLTEKİN İSTANBUL

KALÛ BELÂ

Bir mahalle bekçisi sokakları gezerken, bakmış ki çamurlar içinde bir sarhoş. Kaldırmaya uğraşmış nafile. Ayılsın diye onu tartaklamış ve sormuş.

— Adın ne?

— Bilmem.

— Nerede oturuyorsun?

— İşte burada.

— Peki ne zamandan beri?

— Kâlû beladan beri.

Bekçi anlayamamış.

— Ulan, kâlû kim?

— Ben.

— Belâ?

— O da ben

SİSTEM — 3 FAN
Van Bölge Temsilciliği
Ümit KAYAÇELEBİ P.K. / VAN

ÇAĞRI

Yargıç, önündeki dosyayı uzun uzun inceledikten sonra:

— «Böylesine karışık bir davayı hâlletmek için Einstein'in zekâsına ihtiyacım var» diye söylendi.

Bunu duyan mübaşir, koridora çıkıp seslendi:

— Einstein.. Einstein...

Sonra yargıç'a dönüp:

— «Gelmemiş efendim» dedi

Ali ANLI — İSTANBUL

T. V.'de romantik film
Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ

— İnin ulan aşağı yakarım yoksa!...
İsmail GÜLEN — ANKARA

ÇOCUKTAN AL

Misafir: Yemekler gerçekten çok nefisti... Çoktanberi bu kadar güzel karın doyurmamıştım. Evin çocuğu:

Ya, biz de öyle!...

Ali ANLI — İSTANBUL

GİBİ

Yorgunum her yerde seni aramış gibi
Saman sarısı saçlarını taramış gibi
Duymalısın eller söyler ki neler söyler
Sanki söyledikleri bize yaramış gibi

Bedri APPAK
P.K. 90 Ödemiş — İZMİR

ÜNİVERSİTEDE öğrenciyim. Yurtta kalıyorum. Ufacık bir odada altı kişi yatıyoruz altlı üstlü ranza biçimi karyolalarda. Ama bugün odada arkadaşlarımdan kimse yok. Yapayalnızım. Ders çalışmaya çalışıyorum olmuyor. Bir iki türkü, şarkı söylemek istiyorum, sesim çıkmıyor. Çıksa bile aklıma hep acıklı şarkılar, türküler geliyor. Zaten bizim şarkıların, türkülerin çoğu acıklıdır ya neyse, uyumak istiyorum, o da olmuyor.

Uyumasam daha iyi. Çünkü bir iki saat sonra arkadaşlar gelir içeriye paldır küldür, uyarırlar beni tatlı uykumdan. Asabım bozulur. Hele bizim çapkın Tuncer abarta abarta bir anlatmaya başlamaz mı ya, karıları kızları nasıl tavladığını, ne yaptığını... Artık uyuyabilirsen uyu. Bir sağa dön, bir sola. Aklında Tuncer'in karıları, kızları, düşünde gene onlar...

Onun için çıktım odadan, dolaşmaya başladım sokaklarda. Bir yerlere gitmeli, ama nereye? Cepte para nanay. Bir iki kız görüyorum pas veren, yollu takımından. Gidiyorum bir süre arkalarından. Ama züğürtlüğümü anımsayıp hemen dönüyorum gerisin geriye.

«Aya baktım, ay beyaz
Kıza baktım, kız beyaz,
Cebe baktım mangır az.
O kız bize yaramaz!..»

diye bir türkü tutturuyorum ağlanacak halime gülerek.

Derken aklıma evde kalan mutlu azınlıktan bir arkadaşım geliyor. Onun yanına gitmeye karar veriyorum. Kararımı uygulayıp oraya doğru yöneliyorum. Bir süre gittikten sonra geliyorum arkadaşımın evine. Çalıyorum kapısını. Açılıyor. Giriyorum içeriye. Arkadaşım yalnız değil. İki kişi var yanında. Biri kız, biri erkek. Tanışıyoruz. Oradan buradan konuşuyoruz. Biz erkekler gelecek mutlu günlerden, kalkınmadan, dünenin bozukluğundan söz ediyoruz. Kız pek karışmıyor söze. Bakışlarından böyle şeylerden anlamadığı belli. Öğrenci olmadığını da tahmin ediyorum. Kim öyleyse? Ne işi var iki erkeğin yanında. Bir de ben, etti üç. Ama hiç oralı değil kız. Gayet rahat üstelik. Bacak bacak üstüne aterken oraları buraları görünüyor, hemen gözlerimi dikiyorum, parasızlığın, kız arkadaşsızlığın verdiği açlıkla. Hiç aldırmıyor. Üstelik memnun bile görünüyor.

Bir ara odadan dışarı çıkan arkadaşımın arkasından ben de fırlıyorum ve kızın kim olduğunu soruyorum. Gülüyor arkadaşım. Bıyık altından gülüyor:

— Bunun burada kalan bir erkek arkadaşı vardı. Dalgasını geçtikten sonra atlattı kendisini. Başka eve taşıdı, izini kaybettirdi. Bu kız onu aramaya gelir buraya sık sık. Ben atlatırım kendisini, memleketine gitti o, daha dönmedi derim. Ama o o gene gelir. Hatta döner diye bekler. Kal desem kalır, yatar bile, diyor.

— Yani, diyorum, anlamlı anlamlı gülüyorum.

— Yok, diyor arkadaşım, anladığın anlamda yatmaz benimle. Kılına bile dokundurmaz. Bunlar kucaktan kucağa gezerler ama garip bir ahlâk anlayışları vardır. Birine tutulmuşlarken diğerine yüz vermezler. Ama tutar, kendine aşık ederse o başka. Benimse yok öyle bir niyetim:

Tekrar içeri girdiğim zaman diğer arkadaşın kıza asılmaya çalıştığını ama kızın ona pek yüz vermediğini seziyorum. Acaba ben bir iş çıkarabilir miyim diye kıza gözlerimi dikiyorum. O da bana bakıyor ama kayıtsızca, ilgisizce bir bakış bu. Beni yabancı gördüğünden merakla bakıyor sadece. Bir de yanındakinden kurtulmak istediğinden...

Bir ara nedense iş şiire, şairliğe yöneliyor. Arkadaşım bana dönerek:

— Nasıl, yine şiir yazıyor musun? diye soruyor.

— Yazıyorum, yazıyorum, diyorum.

Kız hemen ilgileniyor:

— Arkadaşınız şair midir? diye soruyor.

— Tabii ya, diyor arkadaşım, biraz da abartarak. Bütün edebiyat, sanat dergilerinde şiirleri çıkar.

— Yok canım, diye alçakgönüllülük gösteriyorum, hepsinde çıkmaz. Bazılarında...

— Aman ne iyi? Çok severim ben şiiri, diye ellerini çırpıyor kız. Bir şiir defteri çıkarıyor çantasından. Ben de yazarım ara sıra. Ama yayınlanmadı hiç biri, diyor.

— Bakayım, diyorum, uzattığı şiir defterini elime alıp şiirleri inceliyorum. Kimisi kendisine ait bu şiirlerin kimisini de arkadaşları yazıp imzalamışlar. Fena değil şiirleriniz, iyi diyorum. Oysa hepsi de romantik ve çocukça şeyler.

— Sahi mi? Diye seviniyor kız. Bana içtenlikle bakıyor. Gözü hep bende artık. Yanındakine tamamen sırtını çeviriyor. Şiirlerimi nasıl yazdığıma, ilham perime kadar bir sürü sorulara boğuyor beni.

Vakit biraz geç olunca ayağa kalkıyorum. Arkadaşlara veda ediyorum. Rakibim gideceğim için seviniyor ama kız ani bir hareketle gitmeye karar veriyor, arkamdan geliyor. Yanıbaşımda yürümeye başlıyor. Bir süre susuşuyoruz. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyorum. Söze o başlıyor, bana hayran hayran bakarak şiir okumamı istiyor. Aklıma gelen romantik. Şiirlerden okuyorum, mestoluyor, iyice yanıma sokuluyor, koluma giriyor. İçimi bir sevinç ve sıcaklık kaplıyor. Nereye istersem götürebilirim artık onu. Ama gidecek bir yerim yok ki. Ah şu yersizlik, ah! Bir süre dolaşıyoruz. Karanlık sokaklarda iyice birbirimize sokuluyoruz. Bir yere girmeli. Böyle serseriyane de gezilmez ki!

Cebimdeki parayı bir daha sayıp ve kızın pahalı şeyler istememesi için dua edip bir pastahaneye giriyoruz. Gelen garsona, atik davranıp:

— Bize iki çay getir diyorum.

Çaylarımızı içerken bacaklarımız birbirine değiyor, ellerini yakalıyorum kızın.

Ama daha ileri gidemiyorum. Bir yasakçı gibi bakıyor garson. Kaşlarını çatıyor. Kız ise gülüyor, gamzesi sineme batıyor.

— Garson bey kardeşim. Siz garsonların bir garsoniyerleri olurmuş. Ne olur şuranın anahtarını bir veriver de felekten bir gece çalalım bu gece. Bu şiir büyüsü her zaman tutmaz. Kırk yılda bir bizim de gülsün bahtımız, diyesim geliyor.

Ama böyle dersem garsonun ne kadar kızacağını ve üstüme yürüyerek:

— Sen beni ne sandın ulan, çabuk defol buradan! diyeceğini düşünüyorum.

Belki garson gelir de: «Başka bir emriniz var mı?» der de kızın başka bir şey isteyeceği tutar, cebimdeki para çıkışmaz, rezil olurum diye korkumdan «Kalkalım istersen» diyorum ve o bir yanıt vermeden ayağa kalkıyorum. Kız da ister istemez izliyor beni. Yürüyoruz sokaklarda bir süre daha. Yolda bir arkadaşıma rastlıyorum. Evde kalıyor. Ama beş kişiler. Kulağına bir şeyler fısıldıyorum, beş kişinin de evde vede «bize de» diyeceklerini işaret ediyor bana. Başım belaya girer diye hemen yanından uzaklaşıyorum. Ah ulah şu yersizlik, ah! Gerçi cüzdan sormayan oteller varmış ama hem pahalıdır hem bilmiyorum hangisi öyledir. Bir park çıkıyor karşımıza. Oturuyoruz banka.

Bu fırsatı bir daha bulamam diye düşünerek sarılıyorum. Kız:

— Böyle herkesin içinde olmaz bu. Biraz uslu durun bakalım. Herkes bize bakıyor, diyor. Demek kimsenin olmadığı bir çatı altı olsa dünden razı. Ama nerdee?!..

Acı acı gülüyorum.

— Bir hocayı caminin mihrabında bir kadınla şey yaparken yakalamışlar. Cemaat: «Hocam, bu işi yapacak başka bir yer bulamadın mı? Bu ne densizlik? diye sorunca hoca boynunu bükerek: «Densizlik değil efendiler, yersizlik, yersizlik!..» demiş, diyorum.

Anlamıyor ne demek istediğimi.

— Doğru tabii ya. O hoca da camiden başka bir yer bulamamış mı? diye soruyor.

Etrafımızda meraklı ve saldırgan gözler artınca kalkıyoruz parktan. Bir süre daha amaçsızca yürüyoruz. Sonunda kız benim yersizliğimi anlıyor, gitmek istiyor. «Şiir ve şairlik» bir kere daha karın doyurmuyor ve kız benden ayrılıyor.

Ertesi günü randevulaştığım yere erkenden gidiyorum. Bekliyorum, bekliyorum....

Kız gelmiyor, gelmedi, gelmeyecek, gelmez.

Bizim gibi garibanlara felek gülmüyor, gülmedi, gülmeyecek, gülmez!...

Erhan TIĞLI

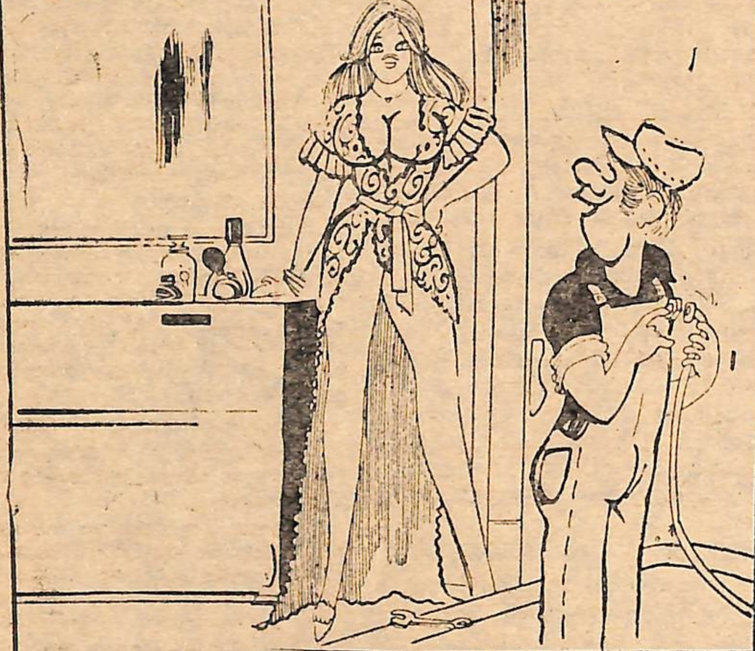
— Karıcığım, ne güzel birgün. Kendimi Bahar'ın kollarına atasım geliyor!...

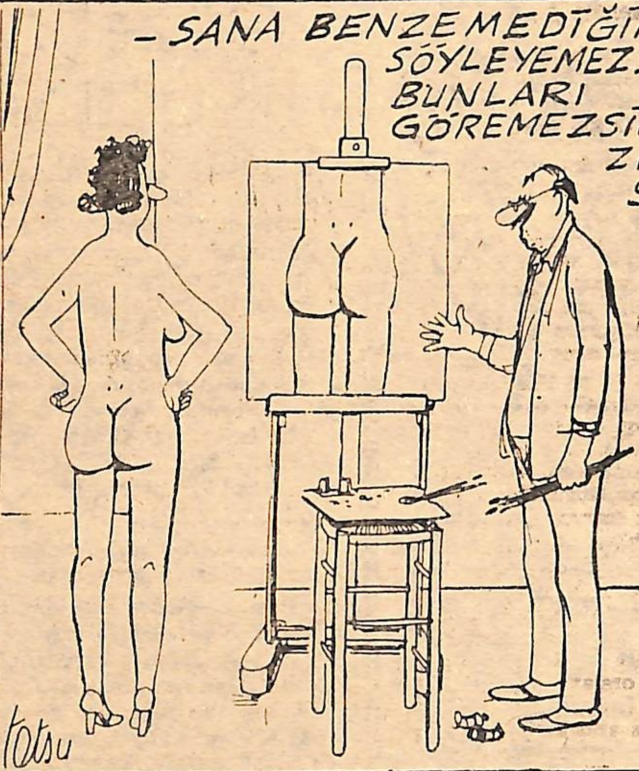
Akbaba
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Sekreter : Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8-10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
Dağıtım: Hürriyet
Gazete Dağıtımı A.Ş.

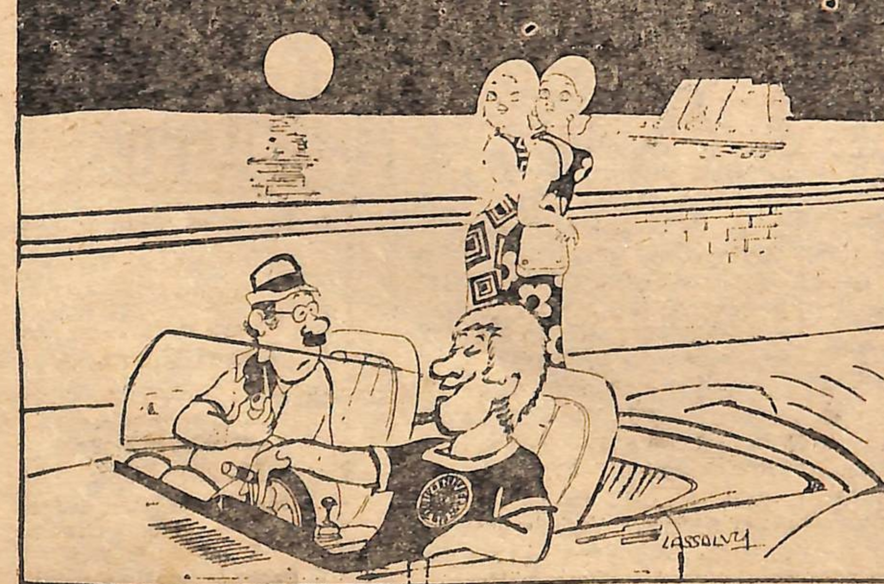
Dünya Karikatürleri...

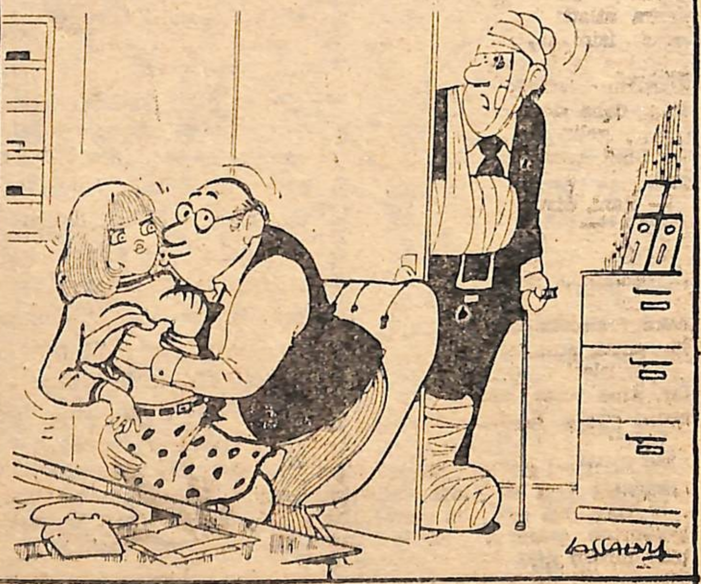

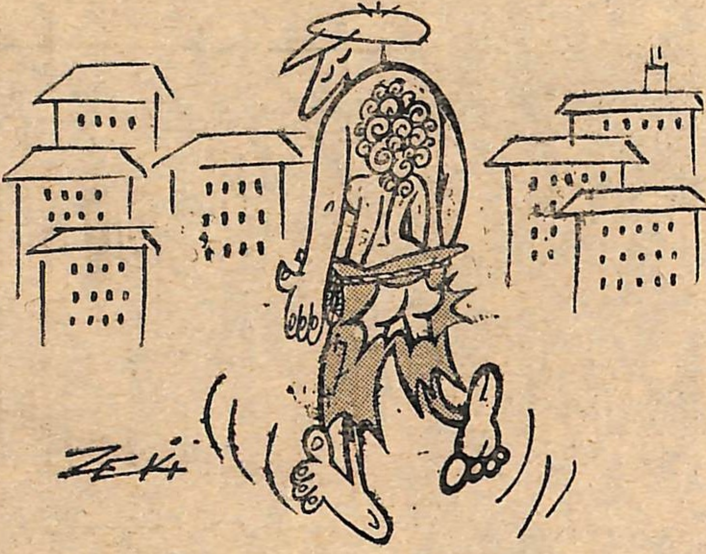

Yazısız

GEREK VAR MI?

Bu televizyon, büyük bir kutu! Bir evreni Türkiye — Romanya maçını bütün çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Yöneticiler ne derler, desinler!... Sonucu değiştiremezler. 4-0 yenildik. Yunanlı hakemi suçlamakla durum: 2-0 olmaz. Şenol'u suçlamakla, durum 1-0 olmaz. Ama, maça gerçekçi bir gözle bakarsak.. Çok şey değişir. Tedbir alınır, eksiklikler giderilir, Yüzümüzü güldüren bir sonuçla Viyana'dan dönmemiz sağlanabilir. Neden olmasın?. Bize, bir de Trabzon kompleksi geldi yerleşti... ALİ KEMAL VE BEKİR'in cezaları affedildi.. Ne oldu? Galiba futbol topu onları affetmedi.

Benim anlıyamadığım bir şey daha var. Naklen yayınlarda bu spikerleri neden konuştururlar? Diyelim ki, Dolmabahçe'de maç seyrediyoruz. Spiker nerede? Elbette gören gözlere spiker gerekmez. Görüyoruz işte. Ekran da bir stad! Neredeyse filmlere de bir spiker koyacaklar... Fimi yalan, yanlış anlatacak bizlere bu spikerler.

Lâf lâfı
Açar..
Anahtar
Kilidi açmaz.
Çünkü
Kilit bozuk.

NEDIR FARKI?

Kimi tutar
Parayı..
Avucunda
Sım sıkı.
Kimi avuç açar
Parayal...
Nedir farkı?
Kimi koşar
Peşinden paranın
Döner feleğin
Çarkı!...
Nedir farkı?
Kimi meteliksiz,
Mesken edinir
Parkı.
Nedir farkı?
Kimi oynar
Milyonlarla!...
Vardır
Yetimin hakkı.
Budur işte
Farkı!...

Güzel şey, nereye gittiğini bilmek!

ADAMIN görüntüsü, aç ve işsiz olduğunu simgeler gibiydi. Dökülüyordu üstü - başı.. Perişandı. Yürüyordu ama, nereye gittiğini, nereye gideceğini bilmiyordu. Uzağından, yakınından bir insan seli akıp gdiyordu.. Süslü püslü bayanlar, şık giyimli erkekler, kendilerinden emin, düzenli adımlarla ilerliyorlar.. Nereye gittiklerini çok iyi biliyorlardı. Örneğin, şu mini etekli, genç, güzel bayana bakın... Nasıl kıvırtıyor, çapkınca sır'tıyor!...

Adeta, «Ben şuraya gidiyorum» diyor yürüyüş ve davranışları...

Kocasına, «Anneme gidiyorum» diye evden çıktığına bakmayın siz!.. Kocası belki bilmiyor ama, bu güzel bayan, annesine gitmediğini çok iyi biliyor. Ya şu adama ne dersiniz?.. Nereye gittiğini, bize haykırır gibi değil mi? Göremediniz mi?.. İşte, şu adam canım... Bakın, manavdan ayva alıyor. «Peki» diyeceksiniz.. «Ayvayı anladık ama, domates alması da, ne demek oluyor?» Ay!... Siz bilmiyor musunuz?. Bu gün, büyük bir maç var. Fener - Galatasaray maçı var. Anlaşılan bu adam Fenerli... Eee.. Glatasaray'ın renkleri... Sarı - Kırmızı!... Tamam mı?..

Ayva sarı, domates kırmızı.. bu adam bunları alıp nereye gider? Maça gder beyler.. Maça! Adam maça gideceğini çok iyi biliyor ki.. Ayva ve domates alıyor.. Neden patates almıyor? Bir de şu genç adamı ele alalım.. Bakın, şu uzun saçlı, sarışın adamdan söz ediyorum. Evet, yanılmıyorsunuz. Bu genç adam, böylesine güvenli, düzenli adımlarla nereye gidebilir başka?.

Hiç kuşkusuz, babasının mirasına konmağa gidiyor. Ya şu kürkler, pırlantalar, har vurup harman savurmalar içinde yüzen kadının kocası nereye gidiyor. Acaba?..

O buralarda yok!... Göremiyoruz ama, görür gibi oluyoruz. «İflâsa gider, bu gidişle» diyoruz. Vaa mı başka çaresi?.

Otobüse dikiz! Bakın bakın... Bir adam, kırmızı kart gösteriyor bir yolcuya.. Neden gösteriyor acaba? Herhalde, ayağına bastığı için olacak... Anlaşılan bu adam, hakem!.

Nereye gideceğini nasıl da biliyor!... Dolmabahçe otobüsüne biniş. Güzel şey, insanın nereye gideceğini bilmesi.

Şu, daireden çıkan memur da, öğle vakti, nereye gittiğini bilir gibi geliyor bize.. «Lokantaya gidiyor» diyecektim az kalsın... Ama, geçti lokantayı. Nereye gidiyor bu adam?. İşte nereye gittiğini bilmeyen bir adam!...

Galiba yanıldık.. Bu adam da, nereye gideceğini çok iyi bildi. Karşıya geçti, doğru simitçiye gitti... Simitçi, «Simit bitti!» dedi. «Karşıdaki simitçiden al..» Memur biliyordu demek ki nereye gideceğini!... Karşıdaki simitçide simit olduğunu o da görmüştü. «Bir simit alacak parası bile yok.» dedirtmemek için bu simidi biten, simitçiyi tercih etmişti anlaşılan;...

Dedik ya! Güzel şeydir, kişinin nereye gideceğini bilmesi!... Kat sayı 12. ye değil 20. ye de çıksa, memur da biliyor nereye gideceğini, nereye gittiğini!... «Kaşığıyla verip, sapıyla göz çıkarma» zihniyeti geçerli kaldıkça.. Memur bilecektir elbette nereye gittiğini... Simitçi mecburi istikâmettir!. Gelelim bizim garibana.. O hâlâ gidiyor. Nereye gittiğini bir bilse... Kimse ona «sağ yap!» «sol yap!» diyemiyecektir. Bu durumda, bu işsiz, sefil kişiler nereye gidecektir?.. Yol dikenli, ayaklar çıplak. Yol uzun, mğdeler boş!. Bırakalım palavrayı beyler!..

Romanya'ya 4-0 yenildik. Bunu kaleci Şenol'a.. Yunanlı hakeme yüklersek.. Adamların kaçırdıkları sayısız fırsatları görmezsek, bu garibanları nasıl görürüz?...

OLMAZ MI?

«Çirkini olmaz» derler
Kadının...
Göz yumarak.
Bakarlar güzele
Gözünü dört açarak!...
Bir evren kurulmuş
Yalan üstüne,
Gerçeklerden kaçarak!...

Ne demiş, bir ozan:
Bir güzele bakarak...
«Ben güzele, güzel demem
Güzel benim olmayınca.»
Ben güzele, güzel derim
Güzelden anlıyarak!...
Çirkine, güzel dersem
Anladığımı sanarak...
Kör olsun gözlerim
Ağlayarak!...

VARDI

Orada bir köy vardı...
Uzakta!..
O köy bizim köyümüzdü.
Orada bir sürü vardı.
Uzakta!...
O sürü bizim, sürümüzdü.
Orada bir çoban vardı
Uzakta...
O çoban bizim, Sülü'müzdü!...

MİLLETLER GÜLÜYOR...

SİL BAŞTAN

Bir kokteylde bir kadın, düşünceli düşünceli oturan bir adamın yanına giderek:

— Sanırım tüccarsınız ve işlerinizi düşünüyorsunuz, dedi.

Gülümsiyen adam:

— Aslına bakılırsa, ben başkalarının hataları sayesinde hayatımı kazanıyorum, diye cevap verdi.

— Ha, anlıyorum... Bir avukatsınız..

— Hayır, silgi imalâtı yapıyorum!...

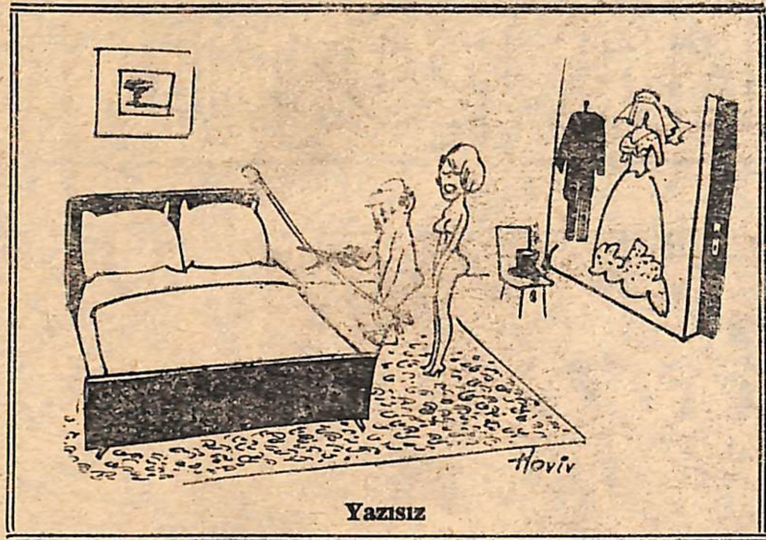
Yazısız

HİZMETÇİSİZ

Zengin bir işadamının evinde bütün konfor vardı. Akla hayale gelmiyecek elektrik aletleri ile bütün işleri görülüyordu. Bir gün arkadaşı:

— Hizmetçisiz her işini gördüğüne eminim, dedi.

— Evet, orası öyle, diye adam cevap verdi. Ama bir sıkıntım var, bütün tatil günlerimi makineleri işletmekle geçiriyorum!...

Yazısız

ŞANSLI

Bir adam, karakola giderek:

— Kavşağa arabamı bırakmıştım, çalmışlar, dedi.

— Ne! diye bağırdı polis. Şansın varmışki onu çalmışlar, oraya araba park etmek yasaktır; ben görseydim hemen ceza yazardım!...

TURİST

Paris'teki Notre - Dame kilisesini ziyaret eden bir turist, kapıdan bir düğün alayının çıktığını görünce:

— Damat hangisi acaba? diye sordu.

— Bilmiyorum, dedi rehber.

Kiliseyi gezdikten sonra bir cenaze alayına rastladılar. Turist bu kez ölen adamın kim olduğunu sordu. Rehberin, yine bilmiyorum diye cevap vermesi üzerine:

— Parisliler galiba uzun bir süre evli kalamıyorlar, diye düşünceyle başını salladı!...

DİSİPLİN

Bir Fransız generali Amerika'da bir birliği denetliyordu. Amerikan askerlerinin disiplinsizliğine şaşmıştı. Daha sonra birliğin komutanıyla konuşurken:

— Eğer bu ziyareti yapmasaydım Amerikan askerlerinin ne derece disiplinsiz olduklarını öğrenemiyecektim, dedi.

O sırada bir er odaya girerek Amerikan generaline:

— Komutanım, bu akşam kız arkadaşımla gezmeğe gideceğim, acaba bana otomobilinizi ödünç verebilir misiniz? diye sordu.

— Tabii, diye cevap verdi general.

Sonra, Fransız generaline dönerek:

— Gördünüz mü, diye ekledi, benim askerlerim bana sormadan hiç bir şey yapmazlar!.

CEVAP

Başarısız geçen bir sınavdan sonra evine dönen çocuğa annesi sordu:

— Soruları soran öğretmen nasıl bir kimseydi?.

— Çok dindar biriydi, diye çocuk cevap verdi. Hangi sorunun cevabını versem, gözlerini havaya kaldırarak, «Aman Tanrım, sen benim aklımı koru» diye duaya başlıyordu!...

HIZLI

Genç bir kadın, çoktan beri görmediği bir arkadaşına rastlamıştı. Lâf arasında:

— Boşanma yoluna ilk adımımı atmış bulunuyorum, deyince arkadaşı hayretle sordu:

— Sen evlenmiş miydin? Hiç haberim yoktu...

— Haberin olmaz tabii. Çünkü daha yeni nişanlandım!...

— Haydi kalk, uykunu büroda alırsın, ben odayı temizliyeceğim!...

— Yeni sekreterin cebine kadar girmiş, herif!...

AKILLI!

Bir akıl hastası yatağının kenarına oturmuş elinde tuttuğu oltayı yere sarkıtmış, öylece bekliyordu. O sırada ziyaretçilerden biri ona takılmak istedi:

— Kaç balık yakaladın şimdiye kadar?.

Adamı şöyle bir süzen akıl hastası:

— Şimdi seninle onuncu oldu, cevabını verdi...

NOT

Madam tatile çıkacaktı. Fakat büyük bir sorunu vardı: Çiçeklerini kim sulayacak?.

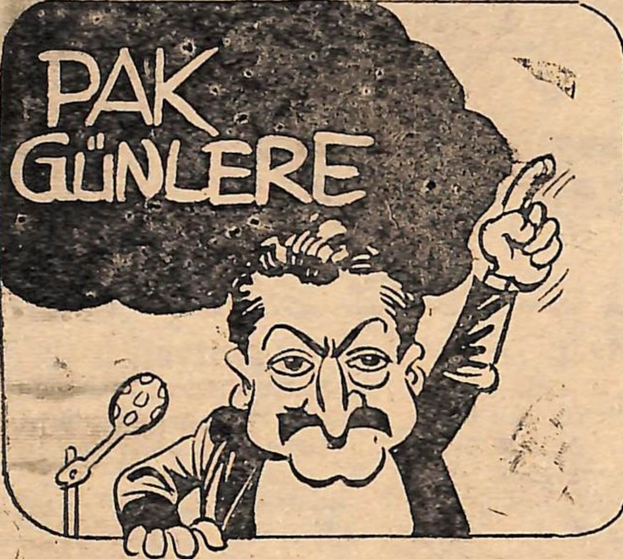
Kocasının çiçeklere su vermeği unutacağını biliyordu. Sonra aklına bir fikir geldi. Derhal bütün saksılarını mahzene taşıyarak iki şarap fıçısı arasına bir levhaya şu satırları yazdı:

«Ara sıra biz de içmek isteriz, ama su!»

— Size teskin edici bir şeyler hazırlayayım!...

BİR KONUK BİR HÖDÜK

Hödük'ün bu haftaki konuğu Şair Eco girdi TIRT'ın içine bakalım neler döktürdü.

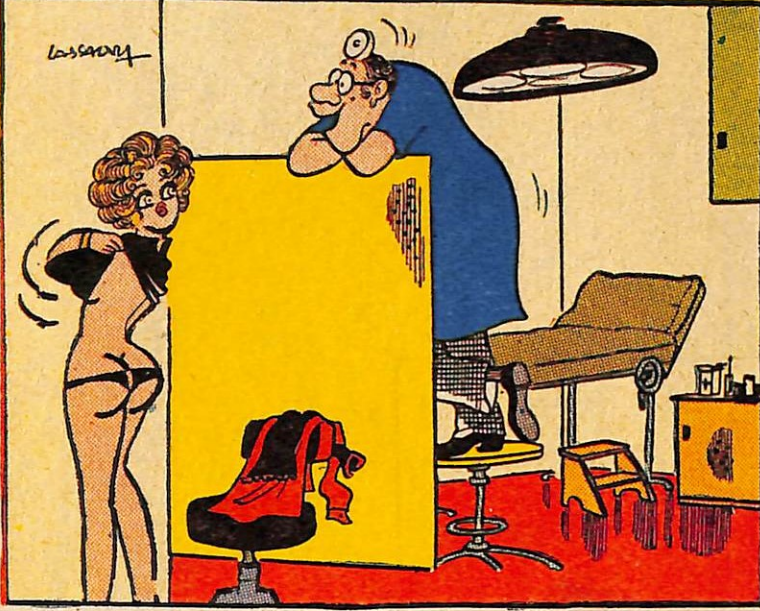
200000 TL ev kredisidir

..o sıcak yuvanız
kendi malınız olsun istemez misiniz?
kısmetse olur demeden, oturup beklemeden
tasarruflarınız değerlensin,'
mutluluğunuz devam etsin istemez misiniz?
yeni yapı tasarrufu sistemiyle;
paranıza hem faiz, hem de 15 yıl vadeli
200.000.-tl ev kredisi almak istemez misiniz?

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

•şubelerimizden broşür isteyiniz

Ak—145

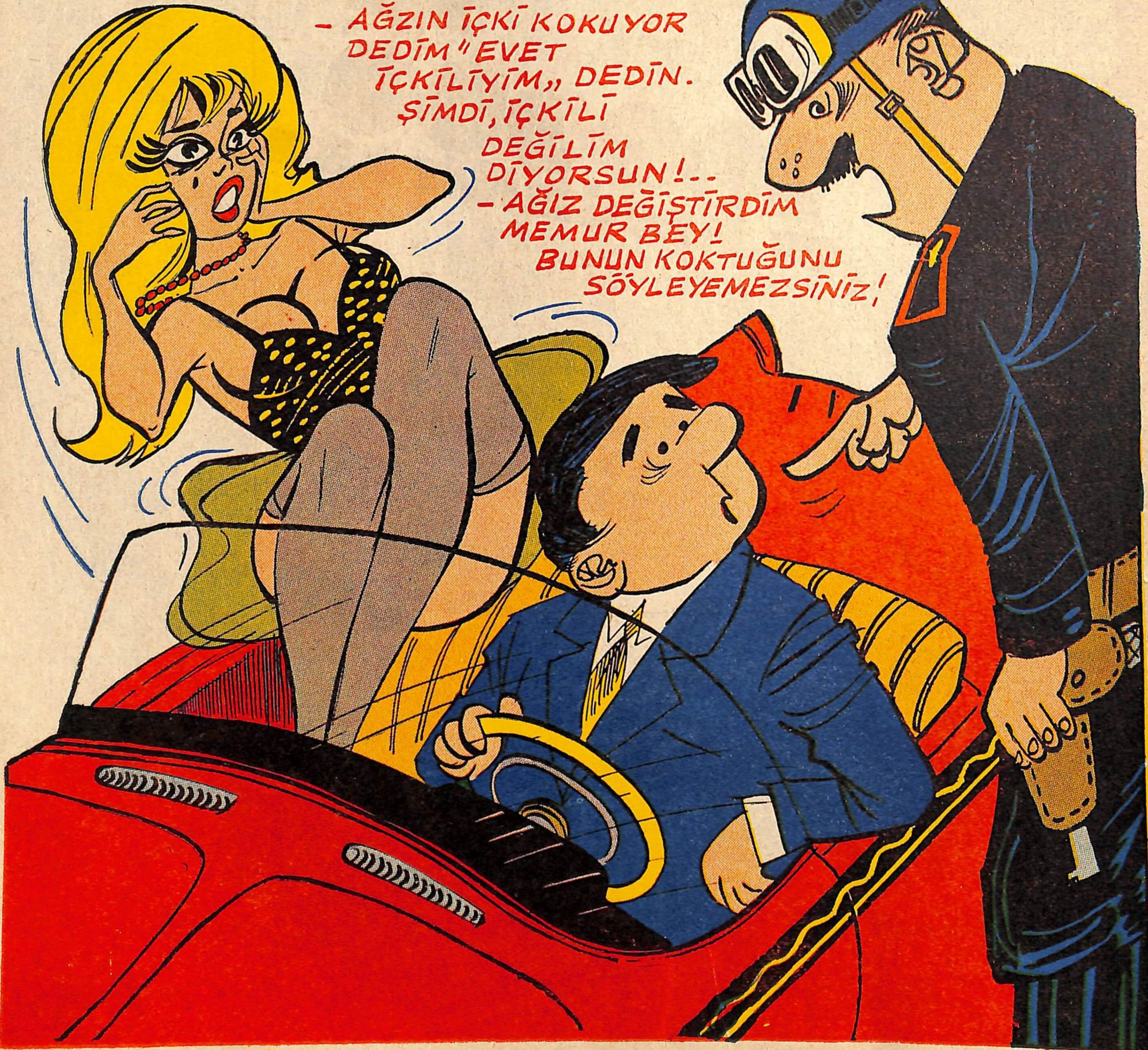
-BABAM GELMEDEN SİZE HEMEN MUDAHALEDE BULUNMALIYIM... ONUN TEŞHİSİ BİRAZ ZAYIFTIR DA!

Akbaba

BEN ÖRDEK AVLARIM KAZ DEĞİL.. ÖYLE OLSA SENİ AVLARDIM!

- AĞZIN İÇKİ KOKUYOR DEDİM "EVET İÇKİLİYİM„ DEDİN. ŞİMDİ, İÇKİLİ DEĞİLİM DİYORSUN!..
- AĞIZ DEĞİŞTİRDİM MEMUR BEY! BUNUN KOKTUĞUNU SÖYLEYEMEZSİNİZ!